

112 ENGEL !

Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek

Marianne Notschaele-den Boer

112 ENGEL !

Wonderlijke hulp
uit onverwachte hoek

Marianne Notschaele-den Boer

Uitgeverij RHA Publishing – Zundert

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit e-book in pdf mag je doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande teksten en/of lay-out of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van *112 ENGEL! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek* berust bij Uitgeverij RHA Publishing. Alle verhaleninzenders hebben toestemming gegeven om hun persoonlijke ervaring in dit e-book te plaatsen.

© Inhoud/tekst - Marianne Notschaele-den Boer, januari 2020

© Gratis e-Book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Foto's uit privébezit en bewerkte rechtenvrije foto's van Pixabay.com

© Coverafbeelding Marianne Notschaele-den Boer, wolkenlucht 2019

ISBN 978 90 8209 1939

NUR 727

VOORWOORD

Voor het spirituele maandblad *ParaVisie* schreef ik eind 2018 een artikel over ontmoetingen met engelen: [Engelengeduld](#). Aansluitend volgde deze oproep:

“Heb jij een ontmoeting met een engel gehad? Hulp gekregen van een lichtwezen met of zonder vleugels? In een droom of in een andere situatie? Ging het om een mannelijke of vrouwelijke variant? Wil je die ervaring delen met anderen?

Reïncarnatietherapeute en schrijfster Marianne Not-schaele gaat een nieuw boek samenstellen met jullie ervaringen!”

Ik ontving vele reacties en e-mails met schitterende, persoonlijke, soms zelfs ontroerende verhalen van mensen die hun ervaring graag willen delen met anderen.

In **112 ENGEL! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek** laat ik die ervaringsdeskundigen aan het woord, gewone mensen zoals jij en ik die met bijzondere hulp of energieën te maken kregen.

Ze vertellen over zichtbare en onzichtbare hulp van engelen, aartsengelen en energiewezens. Over geleverde steun en troost, door onbekende energie-vormen. Over ongelukken die op het nippertje werden voorkomen door interventie van onzichtbare handen, het horen van een stem, ‘iets dat het ineens overnam’ of actieve beschermengelen.

Mensen zagen stralende lichtbollen, namen engelen of wezens waar. Ontvingen berichtjes van overleden dierbaren vanaf ‘de andere kant’. Ook verschenen engelen in nachtelijke dromen met een belangrijke boodschap.

Kortom, indrukwekkende liefdevolle ervaringen om te koesteren, en nooit meer te vergeten.

Om deze verhalen authentiek te houden heb ik zo weinig mogelijk tekstcorrecties aangebracht. Pure ‘kippenvel-ervaringen’ spreken immers voor zich.

De volgorde van de hoofdstukken is wel mijn keuze geweest. De verhalen zijn gesorteerd van klein naar groot(s).

Dankjewel aan alle vrouwen en mannen die hun persoonlijke verhaal in dit boek delen. Zonder jullie medewerking zou dit e-book er niet zijn!

Ik hoop van harte dat je na het lezen van de waar-gebeurde verhalen zegt: inderdaad, er is veel meer tussen hemel en aarde dan wij mensen op dit moment kunnen verklaren.

Ontmoetingen met wonderlijke energievormen zijn wel degelijk mogelijk!

Marianne Notschaele-den Boer

Reïncarnatietherapeut/auteur

www.vorigelevens.nl

E-mail: <rhapublishing@gmail.com>

INHOUD

Voorwoord

Inleiding - *Marianne Notschaele*

1. Matras op het dak - *Liesbeth*

2. Bijna botsing in de file - *Gerda*

3. Het fietspaaltje dat in de weg stond - *Anita*

4. Val van hoteltrap - *Chantal*

5. Het gaspedaal en de stem - *Ineke*

6. Rolstoel - *Ineke*

7. Reddingsboei - *Regien*

8. Blijf zitten! - *Marianne*

9. Mexicaanse piramide - *Gerda*

10. Smartphone - *Regien*

11. Fietsongeluk - *Ria*

12. De sollicitatie - *Nelly*

13. Bomwaarschuwing - *Willemijn*

14. De geredde fietser - *Ingrid*

15. Tegenligger - *Ineke*

16. Opvangen - *Lianne*

17. Motoragenten of engelen? - *Marianne*

18. Het stationsperron en de stem - *Aranka*

19. Engelen in het verkeer - *Peter*

20. De witte veer - *Ineke*

21. Gids in geel geruit jasje - *Willemijn*

22. Bombardement Rotterdam - *Marianne*

23. Schietgebedje - *Maria*

24. Bumper-engel - *Aranka*

25. Lichtbol - *Nelly*

26. Kinderjaren - *Ed*

27. Ferrari-engel - *Tim*

28. Waarschuwendende droomengel - *Marianne*
  29. Vriendenafspraak - *Marcel*
  30. Beschermd in het verkeer - *Joke*
  31. Weer samen na de dood - *Willemijn*
  32. De zolder - *Aranka*
  33. Oma als beschermengel - *Fijke*
  34. Buitenaardse healing - *Paul*
  35. Engel bij kaakoperatie - *Myriam*
  36. Sjamanenspiegel - *Gertrud*
  37. Troost - *Priscilla*
  38. Engel in boom - *Richard*
  39. Sterrenhemel - *Astrid G.*
  40. Goud - *Veerle*
  41. Onbekende bezoekers - *Ton*
  42. Steun bij ziekte en sterven - *Nathalie*
  43. Schilderij - *Louis*
  44. Ziekenbezoek - *Willemijn*
  45. Pingpongbal energie - *Erinn*
  46. Sussende aartsengel - *Randa*
  47. Vleugels van vijf meter lang - *Marianne*
  48. Mooie jongen - *Monique*
  49. Overweldigende liefde en steun – *Astrid E.*
  50. Toekomstvisioen - *Corrie*
  51. Het licht - *Marja*
  52. Nevel engel - *Monique H.*
  53. Jophiel - *Mara*
  54. Lichtwezens - *Marianne*
- Nawoord - *Bas van Rijn*
- Films met engelen in de hoofdrol
- Wie maakte dit e-book?
- Boeken van Marianne Notschaele

INLEIDING

*'s Avonds als ik slapen ga
volgen veertien engeltjes mij na
Twee aan het hoofteind
twee aan het voeteineind
Twee aan mijn rechterzij
twee aan mijn linkerzij
Twee die mij dekken
twee die mij wekken
Twee die mij wijzen
naar nachtelijke paradijzen*

Dit versje gebruikten mijn ouders toen ik een klein meisje was. Bij het naar bed brengen vertelde mijn vader een gefantaseerd verhaal of las mijn moeder een

spreekje voor. Daarna werd ik toegedekt, kreeg ik een kus voor het slapengaan en werd dit versje opgezegd. Een vertrouwd ritueel. Soms wees mijn vader bij het opzeggen van het rijmpje naar het hoofd- en voeteneind van het bed, om nadrukkelijk aan te geven dat dáár beschermengeltjes over mij waakten. Geen moment dacht ik aan *échte* engelen. Veilig voelde het wel.

Naarmate ik ouder werd, zag ik in mijn tienerjaren lichtgevende energiebollen, -vormen en -wezens in mijn slaapkamer. In de avondschemering of 's nachts in het donker. Meestal waren het langgerekte wittige of zachtgele, haast doorzichtige energieën, die vloeiend bewogen en van vorm konden veranderen. Ze 'vloegen' om me heen en hingen boven het bed.

Op school leerde ik dat alle engelen vleugels hadden. Dus deze stralende wittige vormen die ik zag, moesten iets anders zijn. Ze hadden geen vleugels. Omdat ik niet precies wist wat het wel was, negeerde ik die rare energiedingen zoveel mogelijk, ook al voelden ze lief en vriendelijk aan. In bijna alle gevallen vertrokken ze na een tijdje wanneer ik deed alsof ik ze niet opmerkte. En als ik boos riep: "Ga weg!", deden ze dat ook op mijn verzoek.

Als puber en jongvolwassene had ik niets met engelen. Ik had mijn handen vol aan andere paranormale zaken, zoals spontane herinneringen aan vorige levens en het feit dat ik 'dingen van mensen wist'. Zomaar.

Eenmaal volwassen, spotte ik met hooggevoeligheid en spirituele onderwerpen. Paragnosten en helderzienden, niets voor mij. Communiceren met engelen? Wat een gezeef! Dat ik zelf paranormaalgevoelig was en kon helderzien, kwam niet bij me op.

Jaren gingen voorbij. Mijn functie in het reguliere bedrijfsleven stond op de tocht. Tijd voor verandering. Ik volgde diverse alternatieve opleidingen op het gebied van gezondheid, therapie en spiritualiteit. Werd regressie- en reïncarnatietherapeute, ontwikkelde mijn paranormale vermogens en startte een eigen praktijk reïncarnatietherapie.

Met helderziende talenten, die ik eerst meende niet te hebben 😊, leerde ik beter omgaan. Vanuit het niets persoonlijke informatie van onbekenden opvangen, paranormale waarneming van overleden personen, geesten tegenkomen die ronddoelden, het hebben van toekomstvisioenen, communicatie met onbekende ijle en transparante energieën... Het begon te wennen.

Toen er op een dag een piepklein wit donsveertje vanuit het niets naast me op de passagiersstoel *in* mijn auto neer dwarrelde, schrok ik. Was dat een teken van een engel?

Ik liet het donsveertje liggen. Na een week verdween het, even plotseling als het gekomen was. Dat ene minuscule veertje gaf me een ongekend veilig en geborgen gevoel tijdens het autorijden en was het begin van een reeks bijzondere gebeurtenissen.

Overdag en in dromen stonden lichtwezens me met raad en daad bij. Een paar van die ervaringen heb ik tussen de andere verhalen in dit e-book geplaatst.

Toch bleef ik engelenontmoetingen een tikkeltje vreemd vinden. Vandaar dat ik een artikel over engelen schreef voor *ParaVisie* met een oproepje erin naar gelijk-luidende ervaringen van anderen. Ik hoopte dat ik niet de enige zou zijn.

Wat was ik blij, toen tientallen mensen reageerden met *hún* verhaal. Het opende mijn hart. Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek is er voor velen. Ik voelde me niet langer alleen in het hebben van deze bijzondere ervaringen.

Ieder mens heeft een eigen pad te gaan; soms hoort daar energie- of engelenhulp bij. Soms ook niet. Soms wachten hulpvaardige energieën met engelengeduld tot ze door mensen worden aangeroepen. Soms grijpen engelen in wanneer het echt noodzakelijk is, bijvoorbeeld als we te ver van ons bedoelde levenspad afraken of als het onze tijd nog niet is om te sterven.

In 2018 en 2019 werkte ik aan de inhoud van dit boek. Vandaar dat genoemde leeftijden van de inzenders corresponderen met het moment waarop ze hun verhaal aan mij vertelden of e-mailden. Inmiddels is het 2020.

Het plan was om bij uitgeverij Edicola een papieren boek te publiceren. Ik had het contract al in handen, een deadline in zicht, maar kreeg het ineens benauwd. Zou

ik die deadline wel halen? En moesten deze engelen-verhalen niet gratis beschikbaar komen voor iedereen? In een e-book via mijn eigen uitgeverij? Ik begon te twijfelen aan het papieren boekproject en stopte met teksten redigeren van de verhaalinzenders.

Eind december 2019 liet de finale afronding nog steeds op zich wachten. Drukke praktijk, weinig tijd over om te schrijven, mantelzorgwerkzaamheden binnen de familie. Toch deed ik op een avond een schietgebedje en richtte me tot 'boven': "Laat me alsjeblieft tijd krijgen om het engelenboek af te maken!"

Diezelfde avond nog, maakte ik thuis een ongelukkige val. Bij het uitkleden bleef ik met een voet haken in één van mijn broekspijpen. Mijn lichaam maakte een gekke salto omhoog en voorwaarts, alsof ik ineens een harde duw in mijn rug had gekregen.

Ik viel tegen een kledingrek aan, klapte met mijn knieën op het buizenframe van het rek, daarna op een glasplaat en vervolgens keihard op de stenen vloer. Met mijn handen kon ik de pijnlijke landing enigszins opvangen. Hoe had ik dat voor elkaar gekregen, om zo'n smak te maken? Een kwartier lang lag ik op bed na te trillen van de schrik. Dat was wonderbaarlijk goed afgelopen!

Twee weken strompelde ik rond met pijnlijke, stijve, bont en blauw gekleurde knieën. Tot rust en thuisblijven gedwongen, kon ik nergens heen. Aan mijn vingers mankeerde niets. Typen op de laptop lukte prima. Langzaam

drong tot me door dat dit dé gelegenheid was om '112 ENGEL' af te ronden.

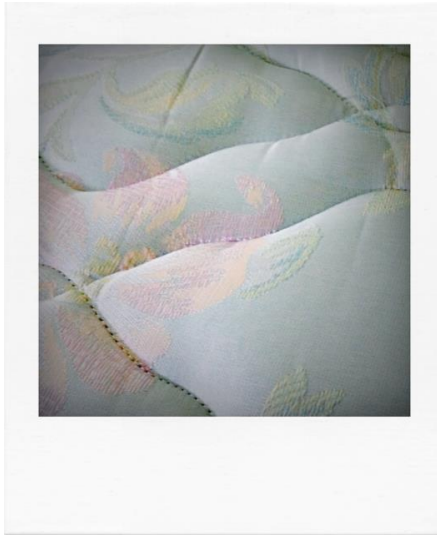
Was mijn val domme pech of veroorzaakt door een energetisch duwtje vanuit hogere sferen?

Het is nu januari 2020. Mijn knieën zijn weer in orde. Het e-book is af.

Ik wens je veel leesplezier toe en hoop dat je, net als ik, blij wordt van alle waargebeurde, inspirerende, bijzondere verhalen.

Noem het gebeurtenissen met liefdevol licht, engelen, God. Toeval, verhoogde intuïtie. Energie uit andere dimensies of buitenaardse sferen. Helpers, lichtwezens, wijze gidsen... het mag allemaal. Kies wat bij jou past. Eén ding is zeker: energiehulp bestaat!

Marianne Notschaele-den Boer

1.
MATRAS OP HET DAK

Liesbeth (50), administratief medewerker Defensie:

Wonderbaarlijk wat er tussen hemel en aarde allemaal is. Ik wil graag mijn ervaring delen met een engel.

Het moet denk ik vijftien jaar geleden zijn geweest. Het nichtje van mijn man ging verhuizen en alle hulptroepen werden ingeschakeld. Op een gegeven moment was de slaapkamer aan de beurt en bleek dat het matras niet via de trap naar beneden kon. De enige oplossing was

door het slaapkamerraam, en dan via het dak van de aanbouw. Dat moest lukken.

Met z'n drieën gingen we aan de slag. Ik had één uiteinde van het matras vast en liep gestaag door naar achteren, al roepend 'kom maar, genoeg ruimte'.

Ineens voelde ik twee handen op mijn rug, die mij zachtjes doch hard naar voren duwden. Ik stond op het randje van het dak!

Verbaasd maar ook verstijfd van schrik, keek ik over de rand heen naar beneden. Ik riep heel snel naar de andere twee, die het matras meesjouwd, dat ze moesten stoppen.

Nog steeds denk ik hier wel eens aan terug. Zonder die engel, want dat moet het geweest zijn, was ik naar beneden gevallen en wie weet wat er dan gebeurd zou zijn.

Ik geloof heel erg in onze beschermengelen. Na deze ervaring heb ik ze helaas nooit meer zo intens gevoeld. Wie weet raken ze mij wel aan, maar kan ik dat helaas niet voelen; wat ik wel graag zou willen. Ik bedank ze elke dag voor hun steun en liefde en vraag of ze af en toe iets willen laten weten. Dan valt er een wit veertje naar beneden, zomaar, of komt er een roodborstje aangehuppeld. Vlinders die rond me vliegen. Dan krijg ik tranen in mijn ogen en voel me op dat moment een gezegend mens.

2. BIJNA BOTSING IN DE FILE

Gerda (75), gepensioneerd:

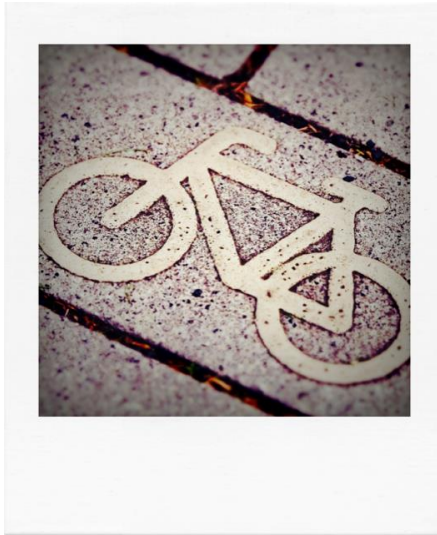
Lange tijd twijfelde ik om mijn ervaring te delen. Ik heb het lang geleden meegemaakt en vond het eigenlijk wel bizar. Dit is wat mij overkwam.

Rijdend op de snelweg, van werk naar huis, was het erg druk. Ik reed in een file in een kleine auto. Ik besloot de linkerbaan te nemen, omdat het daar sneller ging. Met een aardige vaart reed ik achter een grote Mercedes. Achter mij kwam een Volvo met be-

hoorlijk grote snelheid. Ik wilde terug naar de rechterbaan, maar die was nog steeds vol met auto's.

Ik weet niet hoe het kwam, maar plotseling werd ik naar rechts 'geduwd', naar de baan die ineens vrij was van auto's. Ik reed daar net en toen botste de Volvo boven op de Mercedes. Wieldoppen vlogen in het rond. Mijn knieën trilden toen ik het zag gebeuren.

Ik besepte dat als ik daar nog had gereden, ik het waarschijnlijk niet had overleefd. Ik denk daarom dat er een beschermengel bij mij in de auto was.

3. HET FIETSPAALTJE DAT IN DE WEG STOND

Anita (59), fysiotherapeut/regressietherapeut:

Het was avond en ik kwam met twee vriendinnen terug uit de stad. Op de fiets.

Al fietsend realiseerde ik me ineens dat ik mijn licht niet aan had. Ik boog voorover, over mijn stuur heen, om mijn dynamo aan te zetten.

Mijn vriendin liet een waarschuwende kreet horen en ik keek op. In volle vaart reed ik recht op een paaltje af, dat midden op het fietspad stond. Links en rechts van mij

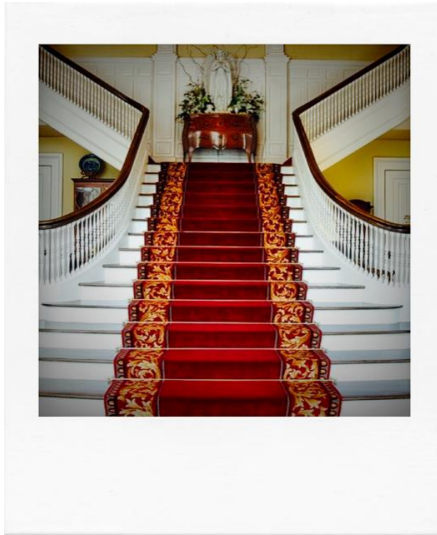
een vriendin op de fiets, het paaltje op een meter afstand; ik kon geen kant uit!

Het volgende dat ik mij herinner, is dat ik nog steeds fiets maar al voorbij dat paaltje ben.

Mijn vriendinnen roepen: “Hoe heb je dat gedaan? We dachten dat je er recht op zou knallen!”

Ik ben stomverbaasd. Het is alsof ik met fiets en al over het paaltje heen getild ben. Alleen heb ik dat niet zo gevoeld. In één keer was ik er voorbij.

Ik moet zijn geholpen.

4. VAL VAN HOTELTRAP

Chantal (47), coach:

Als jong meisje wist ik al dat er meer was tussen hemel en aarde. Toen al had ik een diepgeworteld gevoel dat ik altijd beschermd werd. Dat er iemand over mijn schouder meekeek met alles wat ik deed en doe, en mij af en toe advies influisterde.

Heel vaak heb ik dat gevoel gevolgd en dan liepen de dingen goed. Maar als ik het naast me neerlegde dacht ik achteraf... waarom heb ik die zachte stem niet gevolgd voordat het mis ging?

De eerste keer dat ik echt lijfelijk mijn beschermengel heb gevoeld, was ik drieëntwintig jaar. Druk bezig om mijn carrière een *boost* te geven. Op dat moment was ik werkzaam als *conference salesmanager* in een internationaal hotel in Antwerpen, in België. Elke dag strak in een donkerblauw hoteluniform met jasje, blouse en rok en natuurlijk hoge hakken. Wat vond ik het heerlijk om daarop rond te paraderen.

Op een rustige middag kwam ik van een interne vergadering vandaan en liep langs de grote trap terug naar mijn kantoor bij een van de vergaderzalen. Het tapijt op deze trap was aan het uiteinde van elke trede verstevigd met een ijzeren rand.

Omdat ik in de verte mijn telefoon in de kantooruimte hoorde rinkelen, zette ik een stevige pas naar de trap die achttien treden naar beneden was (ik telde die regelmatig, omdat ik daar rustig van werd). Maar die bewuste middag telde ik geen treden; gehaast nam ik de brede trap naar beneden.

Bij de tweede trede voelde ik dat mijn linker hak bleef hangen achter die ijzeren rand. Als in een *slow motion*-moment voelde ik dat mijn hele lichaam naar voren helde. Op dat moment dacht ik: 'Dit overleef ik niet. Help!' Die ijzeren randen aan elke trede waren zo scherp dat ik mezelf met gebroken nek en vol diepe sneden al onderaan de trap zag liggen. En dat allemaal in fractie van een seconde.

De klantendossiers die ik in mijn handen droeg, vlogen de lucht in. Ook dat zag ik in *slow motion* gebeuren. En toen gebeurde het!

Terwijl ik naar voren overhelde, voelde ik een duw tegen mijn rechterbeen dat spontaan naar voren schoot. Hierdoor kwam mijn bovenlichaam iets naar boven. Op dat moment voelde ik een druk aan de voorkant van mijn beide schouders. Iets of iemand hield mij tegen!

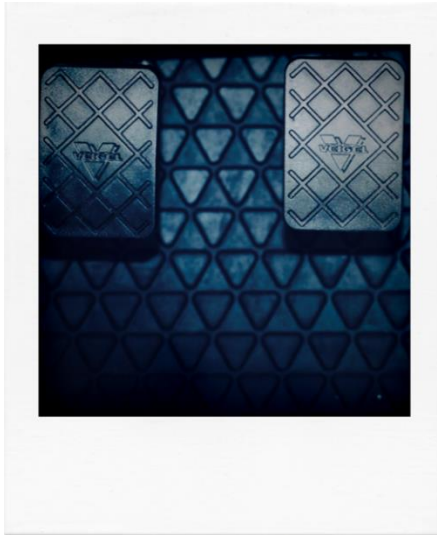
Hierdoor kon ik in versneld tempo in drie passen de trap af lopen op die hoge hakken. Beneden angekommen trok ik mij aan de trapleuning recht, en zag ik de papieren documenten langs mij heen neerddwarrelen op het tapijt. Ik haalde diep adem, rende naar mijn telefoon alsof er niets aan de hand was. In het kantoor angekommen nam ik de hoorn op en hoorde aan de andere kant van de lijn een klik. Te laat!

Ik zakte neer op mijn bureaustoel en keek naar de documenten die een eindje verder op het tapijt verspreid lagen. *What just happened?*

Verdwaasd keek ik rond en schoot hard in de lach. Mijn strakke rok was aan de split achteraan ongeveer tien centimeter ingescheurd.

Toen heb ik het besluit genomen het echt wat rustiger aan te doen. Dat was de eerste keer dat ik in fysiek contact kwam met één van mijn beschermengelen. Deze ervaring staat in mijn geheugen gegrift.

Ondertussen weet ik zoveel meer over de engelen en verwonder ik mij iedere dag weer hoe je met ze kunt communiceren als je ervoor openstaat.

5. HET GASPEDAAL EN DE STEM

Ineke (65), natuurgeneeskundige/NLP-trainer:

Er was een periode in mijn leven die ik ervoer als inktzwart. Ik wilde niet meer leven. Alles leek mis te gaan.

Ik kwam vanuit België rijden en was op weg naar huis. Ik wilde echt niet meer, en had besloten om in volle vaart tegen de vrachtwagen aan te rijden die voor me reed. Ik gaf extra gas en reed richting de vrachtwagen.

Opeens werd mijn been van het gaspedaal geduwd. Ik kon mijn voet er niet meer op krijgen, ik kreeg geen beweging meer in mijn been!

“Nee, lief mens, niet nu”, zei een stem tegen me.

Vlak voor de vrachtwagen was mijn snelheid zodanig geminderd dat ik er niet tegen aan zou botsen.

6. ROLSTOEL

Ineke (65), natuurgeneeskundige/NLP-trainer:

Vanwege mijn dwarslaesie zit ik in een elektrische rolstoel.

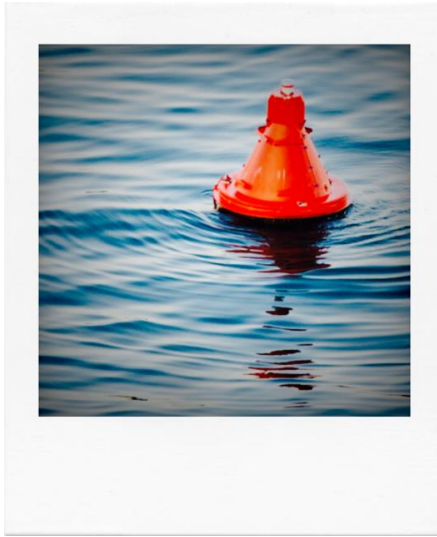
Ik wilde met de trein naar Utrecht. Mijn man ging mee. In Utrecht zou er op het station een afrijplaat geplaatst worden zodat ik uit de trein kon komen met de rolstoel. Dat was ook zo en ik reed er af.

Echter, de NS-medewerker had de plaat zo neergezet dat ik er niet goed vanaf kon rijden. Het gevolg was dat

ik uit de rolstoel schoot en op mijn knieën terechtkwam voor de stoel. Ik moest weer in de rolstoel gezet worden, want ik kon dat niet zelf.

Uit het niets kwam een arm van een man, die mijn man meehielp mij weer in de rolstoel te zetten.

Toen ik wilde bedanken was er niemand! Ook mijn man had niet gezien wie hielp.

7. REDDINGSBOEI

Regien (73), gepensioneerd, medewerkster in de Zorg:

Op een ochtend zat ik op de rand van mijn bed en dacht aan de avond ervoor, toen een goede vriendin vertelde dat ze als kind eens een hele grote engel had gezien. Wow, dacht ik, en uit de grond van mijn hart wenste ik dat ik ook eens een engel zag. Meteen herinnerde ik me een gebeurtenis, van echt j aren geleden.

We waren als jong gezin op kampeervakantie aan de Middellandse Zee. Onze twee jonge kinderen waren in

het zand aan het spelen, en we hadden het goed. Ik wilde graag de zee in om een beetje te zwemmen, wat ik niet goed kon. Mijn man paste op de kinderen. Langs het strand was de zee afgebakend met boeien. Ervoor kon je zwemmen, erachter was bedoeld voor de pleziervaart. Er was niemand in het water. Op het strand zaten nog een paar gezinnen met kleine kinderen. Het was heel erg rustig.

Ik had er zin in, om het water in te gaan. Bij het zwemmen wilde ik wel graag iets in de buurt hebben om aan te hangen, of een plek waar ik kon staan, als ik moe begon te worden. Want zwemmen was hard werken voor mij. De badmeester van wie ik les kreeg had het moeilijk met mij, omdat ik er totaal geen talent voor had. Later heb ik begrepen dat ik nog niet 'watervrij' was.

Okay. Ik had de eerste boei te pakken, en genoot van het water, de zee en de vredige rust om me heen. Niemand te zien in het water.

Na een poosje in het zeewater aan een van die boeien te hebben gehangen, wilde ik nog niet terug naar het strand. Ik besloot, nadat ik had ingeschat dat die boeien niet te ver van elkaar lagen, het erop te wagen.

In een vlaag van overmoed, tegen mezelf zeggend: 'je kan het, je doet precies wat de badmeester heeft gezegd', zwom ik richting de boei die in het verlengde lag. Maar het was veel verder dan ik had ingeschat.

'Hoofd erbij houden', dacht ik elke keer. Dat ging aardig goed. Totdat ik een slok water binnenkreeg. Ik raakte

compleet in paniek! Ik probeerde me te herpakken, dacht 'geen paniek!' Toch voelde ik hoe mijn lichaam verslapte van angst.

Voordat ik kon gaan spartelen of iets dergelijks, lag er plots een man naast me in het water. Hij zei: "Rustig maar, je kan het wel!" Ik voelde een enorme rust letterlijk over me heen trekken van links naar rechts, en ontspande helemaal. Het lukte me om die laatste meters te zwemmen. Hij zwom naast me, zei nog iets van diezelfde strekking. Het was een prachtige man met blonde krullen en hele mooi blauwe ogen. Ik wilde hem graag beter bekijken, maar wilde toch eerst die boei pakken. Op het moment dat ik die boei te pakken had, was ie weg!

Hoe kon dat? In opperste verbazing bleef ik wel een kwartier aan die boei hangen. Ik had géén idee hoe dat kon.

Ik heb het ook aan niemand verteld. Ik dacht, dit kan niet waar zijn, mensen lachen me uit. Ik ben er nooit meer op teruggekomen, tot die ochtend na mijn verzuchting dat ik ook wel eens een engel wilde zien. Toen begreep ik dat deze man echt een engel was.

Nu weet ik beter.

8.
BLIJF ZITTEN!

Marianne (58), reïncarnatietherapeut/auteur:

Ik was twintig en net in het bezit van mijn eerste auto. Ik werkte in Eindhoven en woonde in Dongen. Van maandag tot en met vrijdag reed ik op dezelfde tijdstippen heen en weer tussen stad en dorp, dorp en stad. Tot die ene herfstdag.

Mijn taken voor die dag zaten erop, ik stopte klokslag 17.15 uur. Treuzelde opeens bij het opruimen van mijn

bureau. Een collega vroeg: “Moet je niet naar huis?” “Ja”, zei ik, “eigenlijk wel”.

Toch maakte ik geen aanstalten om de bedrijfsafdeling te verlaten. Als verstijfd stond ik namelijk naast mijn bureaustoel omdat ik zojuist twee onzichtbare handen op mijn schouders had gevoeld en een hand in mijn rug! Ik had me omgedraaid. Niets, niemand te zien!

Met kloppend hart ging ik zitten. Iets onzichtbaars dwong me terug op mijn zitplaats aan mijn bureau! Een geest? Van spirituele zaken wilde ik in die tijd weinig weten. Telkens als ik weer wilde opstaan, voelde ik twee handen. Op mijn schouders, tegen mijn rug. Zacht. Vriendelijk. Dwingend. Ik vond het vreselijk eng, maar gaf wel gehoor aan wat de bedoeling was: ‘zitten blijven’.

Alle andere collega’s verlieten de afdeling. Ik wachtte. En wachtte. Te bang en verbaasd om tegen te sputteren. Twintig minuten, dertig minuten gingen voorbij. Ik deed verschillende pogingen om op te staan; de onzichtbare hand duwde me even zo vriendelijk weer terug op mijn plek. Zitten blijven, zo voelde dat.

Toen ik eindelijk de druk in mijn rug niet langer voelde, stond ik op. Mijn benen bibberden. Ik liep het kantoor uit, naar buiten, richting auto op de parkeerplaats. Haalde diep adem, stapte in mijn wagen en reed naar huis.

Doordat ik later vertrok dan gebruikelijk, moest ik na een kwartier rijden aansluiten bij een lange stoet stilstaande auto’s. File. Die herfstdag was het vroeg donker en het

begon te misten. Ik vond de file vervelend omdat ik laat thuis zou zijn.

Op de vluchtstrook passeerden politieauto's, een ambulance, een takelwagen... ik stond vast op de randweg van Eindhoven en vroeg me af wat er gebeurd was. Een stem die ik in mijn hoofd hoorde, bezorgde me kippenvel, van mijn kruin tot aan mijn tenen: "Het was voor je eigen veiligheid."

Pas toen begreep ik dat wanneer ik op het gangbare tijdstip van mijn werkplek vertrokken was, ik midden in die kettingbotsing had gezeten.

Rijdend naar huis, puzzelde ik over dat wat me had tegengehouden. Had een geest uit het dodenrijk een ongeluk voorkomen? Waarom werd ik voor zoiets behoed en niet iemand anders?

Dat het om een beschermengel kon gaan, daar dacht ik niet eens aan. Ik vond die onzichtbare bemoeienis in de vorm van handen op mijn schouders en een hand in mijn rug, hoe aardig bedoeld ook, doodeng en probeerde de gebeurtenis zo snel mogelijk te vergeten.

Maar dat lukte niet...

9.
MEXICAANSE PIRAMIDE

Gerda (75), gepensioneerd:

Ik was in Teotihuacán, bij Mexico City. Met een groep bezochten we de Piramide van de Zon.

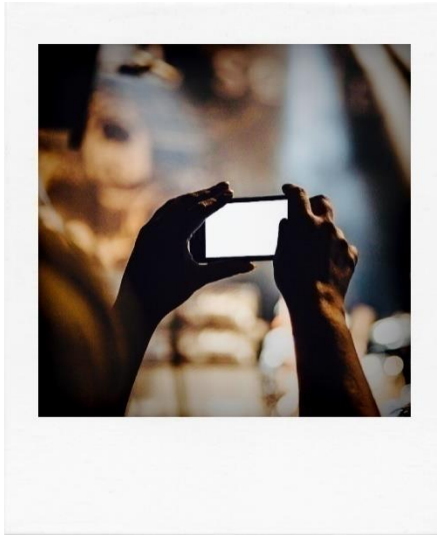
Sinds kort had ik problemen met mijn schildklier en kon ik nauwelijks klimmen. De piramide had 365 heel hoge treden en het was ontzettend warm.

Mijn groep klom naar boven en ik bleef beneden achter. Ik voelde me erg alleen en wilde zo graag naar boven!

Plotseling werd ik 'opgetild' en stond ik boven *óp* de piramide!

Mijn man keek heel verbaasd naar me en vroeg hoe ik daar zo snel kwam.

Ik kon het niet verklaren.

10.
SMARTPHONE

Regien (73), gepensioneerd, medewerkster in de Zorg:

Een paar keer per jaar rijden mijn buurvrouw/vriendin en ik naar Berlijn. Zij heeft daar een dochter wonen en ik een zoon.

We hebben het gezellig onderweg en delen de kosten. Zoals ik altijd doe als we lang gaan rijden, parkeer ik denkbeeldig een engel op ons autodak en vraag om bescherming.

We hadden afgesproken om die en die tijd in het *Kaufhaus*, in het centrum van Berlijn, vlak voordat we samen weer terug zouden rijden na ons bezoek. Zij zou daar zijn en ik zou haar daar treffen.

We zaten er nog even gezellig te praten, toen mijn mobiel afging. Op het schermpje zag ik dat zij het was, maar ze zat naast me? Hoe kon dat?

Het zou waarschijnlijk wel een ‘broekzakbel’ zijn, dachten we. Ergens vertrouwde ik het niet en vroeg: “Waar is je mobiel eigenlijk?” Ze keek verbaasd, om tot haar grote schrik te bemerken dat haar mobieltje nog in haar auto lag!

In paniek liep ze meteen de winkel uit, naar de parkeergarage waar haar auto stond, omdat ze beseftte dat ze vergeten was haar auto op slot te zetten. En dat in het centrum van een grote stad! In alle zenuwachtigheid wist ze niet meer precies in welke garage of op welke verdieping.

Ik voelde dat het goed kwam, maande haar tot rust. Zei, dat ze haar auto heus zou vinden.

We liepen de dichtstbijzijnde parkeergarage in en de eerste de beste auto die we zagen, was haar auto. En ja hoor, de deuren waren inderdaad niet op slot! Maar alles lag nog precies zoals ze het had achtergelaten.

We zijn gewaarschuwd door ‘onze’ engel. Als mijn mobieltje niet was afgegaan, had de auto mogelijk leeg geweest of helemaal weg.

Dank, dank, lieve engelvriend!

11. FIETSONGELUK

Ria (73):

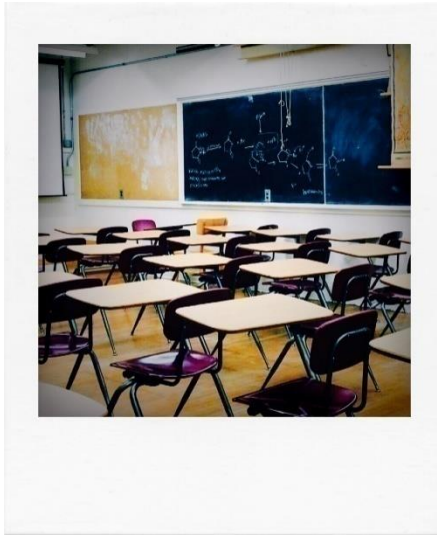
Zeven jaar geleden heb ik een zwaar fietsongeluk gehad. Ik ben door de voorruit van een auto gegaan. Had alleen een blauwe plek op mijn voorhoofd, en mijn been was op twee plaatsen gebroken.

Dit gedichtje spreekt voor zich, zo heb ik het mogen ervaren:

*Er zat een engel op mijn schouder, en die heeft mij
gered
Toen ik dacht 'mijn tijd is daar', heeft zij op mij gelet.*

*Zij bracht mij in liefde naar een plaats vol licht en vree
en toen het gevaar geweken was, ging ik weer naar
benede.*

*Er zat een engel op mijn schouder, zij maakte alles goed
beschermd mij ook deze keer, zoals zij altijd doet.*

12. DE SOLLICITATIE

Nelly, locatiedirecteur basisschool:

In 1992 solliciteerde ik op de basisschool waar ik al een tijdje werkte, naar de functie van adjunct-directeur. Niet vanuit mezelf, maar anderen vonden dat ik geschikt was voor deze functie.

Met mij solliciteerden nog drie collega's. Ik liet me toen overtuigen en ik solliciteerde; iets wat ik nu niet meer zou doen. Nu luister ik naar mijn onderbuikgevoel en niet naar anderen.

De gesprekken waren gepland op een avond. Ik was nog niet aan de beurt en zat te wachten in de aula.

Op het moment dat de deur open ging en ik naar binnen mocht komen, voelde ik bij het opstaan heel duidelijk twee handen in mijn rug die me letterlijk vooruit duwden, alsof ik anders rechtsomkeer zou maken.

Nooit vergeten! Ik ben aangenomen en naderhand locatiedirecteur geworden.

13. BOMWAARSCHUWING

Willemijn (53), regressietherapeut:

Mijn opa Piet stond een keer op de hoek van de straat ergens in Nijmegen te praten met een kennis. Het was oorlog, 1944.

Plotseling had hij sterk het gevoel dat hij direct weg moest. Hij zei: "Het was alsof een grote hand me in de rug duwde. Weg van die plek! Nog geen twee minuten later viel precies op die plek een bom."

Mijn opa zei altijd dat het 'de hand van God' was.

14. DE GEREDDE FIETSER

Ingrid (48), verkoopster/baliemedewerkster bij een groothandel:

Mijn engel redde ooit een fietser...

Ik reed in de auto en kon twee wegen inslaan vanaf een parkeerplaats. Ik nam de rechter weg. Plots werd mijn stuur met een ruk naar links gedraaid en zag ik een fietser, die ik zonder die ingreep zeker had aangereden.

Ik was helemaal beduusd van dit voorval, maar super blij dat het goed was afgelopen!

15.
TEGENLIGGER

Ineke (65), natuurgeneeskundige/NLP-trainer:

Mijn man en ik zaten in de auto, vroeg in de ochtend. Het was zeer, zeer mistig en we reden op een tweebaansweg. Ik zat achter het stuur.

Opeens werd mijn been met zachte druk omhoog getrokken zodat ik het gaspedaal niet verder kon indrukken en ik langzamer ging rijden.

Mijn man zei: "Wat doe je nu? Je rijdt zo langzaam dat er zo maar iemand achter op ons kan klappen."

Hij was nog niet uitgesproken of er kwam een tegen-
ligger aanrijden, een rode auto die aan het inhalen was
en op onze weghelft reed. De chauffeur van die auto kon
nog net zijn actie uitvoeren, zonder ongelukken.

De zachte druk tegen mijn been verdween en ik kon
weer gewoon rijden. Als ik sneller had gereden, hadden
we bovenop die auto gezeten.

16.
OPVANGEN

Lianne (48), energetisch/systemisch (gezins)begeleider:

Toen mijn jongste dochter nog klein was, een jaar of drie zal ze geweest zijn, kreeg ik ineens een enorme *drive* om naar de trap te lopen zonder dat ik daar een reden voor had. Op het moment dat ik onderaan de trap stond, viel mijn dochter pardoes naar beneden en ving ik haar in een reflex op in mijn armen!

Totaal verbijsterd stonden we daar samen. Ik wist zeker dat 'iets' mij daar naartoe stuurde om haar op te vangen!

Wat jaren later liep ik op dezelfde trap naar beneden. Net iets te vlug, met mijn handen vol spullen. Ik voelde dat ik mijn evenwicht ging verliezen en helde naar voren. Ik dacht nog: 'Oh, daar ga...' En vervolgens werd ik naar achteren getrokken door iets en belandde ik op mijn kont op een traprede.

Ook hier was ik redelijk verbijsterd. En dankbaar. Ik heb daarna een tijd lang heel bewust de trap af gelopen. Ik weet gewoon zeker dat ik hier geholpen werd door hogere *spirits*.

Afgelopen week had ik een andere ervaring; met mijn inmiddels 19-jarige jongste dochter in het bos.

Onafhankelijk van elkaar voelden we een sfeer in het bos, waardoor ik zei: "Misschien moeten we toch maar omdraaien." Zij zei verbaasd: "Dat wou ik nét zeggen!" We draaiden ons tegelijk om. We voelden allebei heel sterk dat dit klopte.

Dit is niet iets wat we dagelijks of wekelijks meemaken. Wel fijn om zó duidelijk een aanwijzing te krijgen. En dat we dat los van elkaar ervoeren.

17.
MOTORAGENTEN OF ENGELN?

Marianne (58), reïncarnatietherapeut/auteur:

Mijn man vertrok 's ochtends vroeg een keer gehaast naar zijn werk. Hij had dik twee uur filerijden voor de boeg voordat hij op de plaats van bestemming zou aankomen. Het eerste stuk - vanaf huis tot aan de snelweg - kon hij volgens het fileoverzicht op de routeplanner flink doorrijden, daarna zou hij geheid in de file terechtkomen. Daarom stoof hij er snel vandoor in zijn wagen, hij had haast.

Ik vond het gevaarlijk. Gewoonlijk is hij een rustige rijder; niet die ochtend. Ik deed een schietgebedje en richtte me tot 'die engelenclub daar ergens boven mijn hoofd', waar *ik* normaalgesproken weinig van moet hebben. Maar hulp vragen voor een ander is minder moeilijk.

Hardop zei ik: "Engelen, bescherm hem alsjeblieft! Hij rijdt veel te hard, laat hem voorzichtig zijn." Meer kon ik niet doen, en ik probeerde mijn bezorgdheid los te laten.

Twintig minuten later liet mijn smartphone een vrolijk deuntje horen. Manlief belde *handsfree* met zijn mobiele telefoon vanuit zijn auto om te vertellen 'dat iets heel gek was gebeurd'.

Nadat hij wegreed van huis, draaide hij tien minuten later vanaf de provinciale weg de snelweg op. Hij vertelde: "Ik hoorde een vreemd klapwiekend geluid, dat op een helikopter leek. Plotseling reden drie motoragenten naast mijn auto. Eén voor, twee opzij. Ik had werkelijk geen idee waar ze vandaan kwamen. Net een politie-escorte. Omdat ik 130 reed in plaats van de toegestane 100 kilometer per uur, gebaarde een motoragent dat ik naar de zijkant van de weg moest rijden. Ik moest stoppen op de vluchtstrook en baalde, want ik zou vast een vette boete krijgen. Eigen schuld. Eén van die agenten zei vriendelijk dat ze me slechts wilden waarschuwen. Hij zei dat ik beter op mijn snelheid moest letten, want ze wilden niet dat ik zou verongelukken. Ik kreeg geen boete, alleen een waarschuwing. Die agent was extreem aardig, dat heb ik niet eerder meegemaakt."

Mijn partner beloofde dat hij netjes 100 kilometer per uur zou gaan rijden. “Ineens waren ze alle drie, poef, verdwenen. Ze losten voor mijn ogen op terwijl ik gebrom hoorde. Het klonk als het gezoem van een heleboel bijen of het geluid van een ronkende helikopter. De drie motoragenten waren verdwenen! Ik snap niet hoe dit kon gebeuren. Ik zag ze nergens meer, heb ze niet zien vertrekken. Ik vond het bijna griezelig.”

Wat hij zei, gaf mij kippenvel op de armen. “Waren ze wel echt, die agenten?” vroeg ik, en ik vertelde hem van mijn schietgebedje en verzoek richting engelen. “Konden het engelen zijn geweest?”

Zijn antwoord: “Nee, natuurlijk niet. Engelen? Ben je mal. Wat wel gek was, ik kon hun gezichten niet goed zien. Ze droegen helmen en hadden donkere zonnebrillen op. Ik moest naar de zijkant van de weg en stoppen op de vluchtstrook. Dat heb ik niet verzonnen, en dat ze zomaar oplostten, dat was eng!”

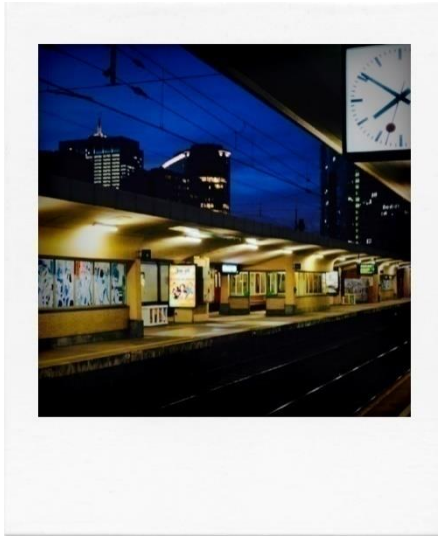
Waren dit gewone, aardse motoragenten geweest die mijn schietgebedje - dat mijn man minder hard moest rijden - hadden opgevangen en dat bericht aan hem overbrachten? Alles is immers energie en uitgezonden energie(boodschappen) kunnen opgepikt worden.

Ging het om (bescherm)engelen, ‘vermomd’ als agenten? Vanwaar dat klapwiekende helikoptergeluid en merkwaardig bijengezoem? Lawaai van vleugelslagen van engelen?

Had mijn partner domweg geluk gehad dat hij geen boete kreeg?

Vond deze situatie plaats in zijn hoofd? Was het zijn verbeelding, ingegeven door mijn zorg op afstand? Of was hier sprake van een heuse engeleninterventie?

Bij het schrijven over deze gebeurtenis voor het artikel 'Engelengeduld' in ParaVisie, vroeg ik mijn echtgenoot: "Mag ik deze gebeurtenis later in mijn boek over engelen zetten?" Hij antwoordde: "Ja, hoor. Dat was zo'n bizarre ervaring, ik weet nog steeds niet wat ik ervan moet geloven."

18. HET STATIONSPERRON EN DE STEM

Aranka (50), coach:

De ene groep vrienden zal mij zweverig vinden en geregeld hun wenkbrauwen optrekken bij wat ik geloof en deel. De andere groep ziet mij als een intellectueel die enkel in haar hoofd leeft en rationaliseert. Zelf denk ik dat ik er ergens tussenin zit. Graag 'eerst zien dan geloven', en als het kan iets met goede argumenten onderbouwen. Maar ik sta wel open voor het onzichtbare om ons heen, want er is meer tussen hemel en aarde.

In mijn leven heb ik meerdere ervaringen gehad waarvan ik achteraf kan zeggen dat dit ervaringen met engelen zijn geweest. Op het moment zelf was het alleen maar fijn, bijzonder of voelde het als toeval en geluk.

Ik volgde een massageopleiding in Driebergen en moest hiervoor met de trein reizen. Iedere maandagavond van Leiden naar Driebergen. Overstappen in Utrecht. De terugreis was altijd spannend. Zou ik het redden om in veertig seconden te rennen van perron 11 naar perron 6?

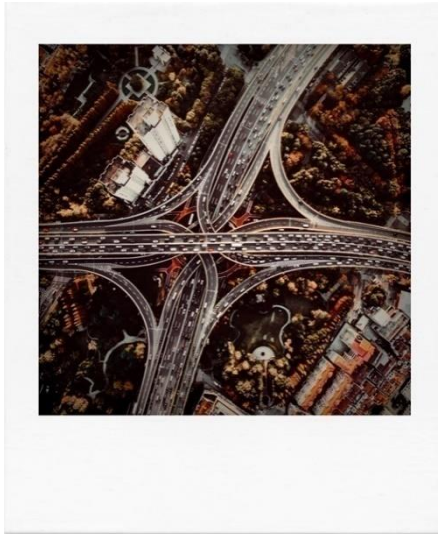
Die avond twijfelde ik of ik wel wilde rennen en deze twijfel werd bevestigd door een stem in mijn hoofd: "Kalm aan. Haal lekker een patatje." Na zo'n toch wat zweverige avond was het heerlijk om iets aards te kunnen eten. Dit stemmetje volgde ik maar wat graag dit keer.

In plaats van rennen, liep ik rustig door de stationshal en genoot ik niet veel later van de vette hap. Terwijl ik daar stond te eten was er ineens commotie; overal spoorwegpolitie op weg naar iets. Ik liet mij niet verleiden om te gaan kijken naar wat er gebeurd was en at rustig door tot ik klaar was. Pas daarna vervolgde ik mijn reis, overstappen naar het andere perron. Daar wilde ik mijn vriend bellen om te laten weten dat ik wat later thuis zou zijn. (Dit was nog voordat iedereen een mobieltje had. De telefooncel van waaruit ik hem altijd belde stond op dat perron.)

Bij de roltrap aangekomen om af te dalen naar het perron, mocht ik er van de spoorwegpolitie niet door. De trein die ik nodig had, zou van een ander spoor vertrekken, mogelijk ook later. Er was blijkbaar iets ergs gebeurd.

Kort daarna kreeg ik te horen dat er een meisje voor de trein was gesprongen. Precies op de plek bij de telefooncel, van waaruit ik altijd belde.

Een vreselijke traumatische gebeurtenis was mij bespaard gebleven dankzij de stem die mij opdroeg wat te gaan eten.

19. ENGELN IN HET VERKEER

Peter (73), jarenlang juridisch medewerker geweest:

In het verkeer en het openbaar vervoer kunnen je de meest bizarre dingen overkomen. Goed dat er engelen zijn!

In 1966 overkwam mij op de Ceintuurbaan in Amsterdam iets absurds.

Door het natte wegdek slipte mijn motorfiets en werd ik met hoge snelheid geschept en gelanceerd door de tram, lijn 3. Het zag er somber voor me uit maar 'Vader

Tijd' en ook een 'anonieme hand' kwamen mij te hulp. In slow motion zweefde ik door de lucht richting een personenauto, een Morris Minor moet dat zijn geweest. Op het moment dat ik te pletter zou slaan tegen de bumper van de auto voelde ik hoe een sterke hand mijn hoofd naar beneden drukte. In plaats van mijn nek te breken, belandde ik onder de auto en mankeerde ik helemaal niets. Mijn motorfiets was zo goed als *total loss*.

Ongeveer tien jaar later overkwam me weer zoiets, in Amsterdam.

Op de Parnassusweg fietste ik met hoge snelheid en wilde ik vlak achter een passerende vrachtauto naar links uitwijken om mee te liften met zijn rijwind.

Op het moment dat ik naar links stuurde, nam een sterke onzichtbare hand het stuur over en week ik uit naar rechts! Nog voor ik me kon realiseren wat er gebeurde, zag ik dat de vrachtauto gevolgd werd door een grote aanhanger.

Zonder deze sterke hand was een dodelijk ongeval onvermijdelijk geweest.

Sindsdien heb ik een tiental keren zo'n interventie beleefd. Het meest absurde was in een trein in India.

In maart 2001 had ik 42 dagen lang gevestigd en 10 kilo gewicht verloren, en reisde ik van Zuid India naar Haridwar ten noorden van New Delhi.

Het vasten had mij verzwakt. Op het station van New Delhi moest ik overstappen voor de trein naar Haridwar. De trein kwam aan op het perron, maar ik kon niet naar

binnen omdat in de deuropening een handelaar stond die zijn spullen begon te lossen. Vlak voor hij daar mee klaar was, begon de trein te rijden.

Ik nam een sprong met mijn zware rugzak, maar ontdekte dat ik door het vasten te weinig kracht over had. Ik miste de opstap en viel tussen de trein en het perron. Ik kromp ineem en dacht alleen maar aan mijn armen en mijn benen. Die moest ik beschermen tegen de wielen van de trein. Het voelde alsof ik opgetild werd. Het werd heel stil. Ik ben nu dood, dacht ik. Het is gebeurd.

Toen opende ik mijn ogen. Ik bevond mij *in* de trein en zat op mijn hurken. Voor mij, tegen de deur aan de andere kant, stond een Indiër, met zijn mond wagenwijd open. Ik zag de ontzetting in zijn ogen.

Een paar uur later kwam ik veilig aan in Haridwar.

Op internet kwam ik een nieuwsbericht tegen over een verkeersongeval. Een automobilist crashte met zijn BMW in een tunnel, nadat hij achter het stuur van zijn auto in slaap was gevallen. Ik dacht direct terug aan de keer dat zoiets mij ook bijna overkwam.

Het was september 1990. Ik reed met mijn kleine Daihatsu Cuore in een lange tunnel in Italië en werd overmand door slaap. Ik wilde de auto stoppen, zocht tevergeefs naar een uitwijkplaats en toen gebeurde het. Ik viel in slaap! Hoe lang die slaap geduurd heeft, weet ik niet. Wel weet ik, dat ik wakker werd en me afvroeg waar ik was. Ik was niet in bed. Blijkbaar zat ik bij iemand in de auto, was mijn volgende gedachte.

Daarna merkte ik op dat het stuur door mijn handen gleed alsof iemand anders met vaste hand de wagen

bestuurde. Het leek alsof we op rails reden. Vervolgens schrok ik echt wakker: ik was de bestuurder! Onmiddellijk nam ik het stuur over.

Dat was pas echt schrikken, want wie of wat reed daarnet? Een nachtmerrie, als ik aan dat moment terugdenk.

Twaalf jaar later, in de zomer van 2002, maakte ik opnieuw iets bijzonders mee in het verkeer. In die tijd was ik bevriend met Pamela Wilson, een bekende Amerikaanse Advaita-leraar. We waren samen in Parijs. Ik reed, Pamela zat achterin. In een tunnel kwam van de rijbaan rechts een auto onze kant op om in te voegen. Het leek echter alsof de bestuurder van die auto ons volledig over het hoofd zag.

Pamela en ik zagen het gebeuren, en hielden onze adem in. De auto naderde, kwam dichterbij, tot op nog maar enkele centimeters afstand. We verwachtten een klap, maar opeens ging de auto heel langzaam weer de goede kant op. Alsof het voertuig door een vaste hand werd weggeduwd. We waren met stomheid geslagen.

Tot Pamela zei: "Whow. Peter, that was Power!"

20.
DE WITTE VEER

Ineke (65), natuurgeneeskundige/NLP-trainer:

Fysiek verloopt mijn leven wat minder gemakkelijk dan bij andere mensen.

Ik ben geboren met een dubbelzijdige heupdysplasie, waardoor pijn en slecht lopen mijn metgezel zijn in mijn leven. Daarna ontstonden reuma en borstkanker. Deze laatste gaf uitzaaiingen in botten en wervelkolom waardoor er zo'n zes jaar geleden een dwarslaesie ontstond vanaf borsthoogte.

Het jaar voordat de dwarslaesie ontstond had ik ongelooflijk veel pijn, niet te beschrijven. Vaak was ik de wanhoop nabij.

Op een dag kon ik echt niet meer en ik riep huilend tegen de engelen: "Help, ik kan niet meer! Neem me hier maar weg, want zo kan ik echt niet meer leven." Tegen de muur in de hal gedrukt, bewoog ik me in de richting van de woonkamer want zelfstandig lopen zonder steun ging niet.

Tot mijn verbazing lag er midden in de hal een witte veer op de grond, die er een paar minuten daarvoor niet lag. Dat wist ik zeker! Nu ben ik echt wel een nuchtere vrouw, dus ik ging na of die veer er op een andere manier kon zijn gekomen dan gebracht door de engelen als teken van troost en hulp.

De poes lag rustig te slapen in mijn werkkamer, die kon de veer niet hebben binnengebracht.

Er stond geen enkele deur open.

Het was echt van de engelen afkomstig, want op hetzelfde moment dat ik de veer zag liggen, verdween de meest heftige pijn en ik voelde me gedragen.

21.

GIDS IN GEEL GERUIT JASJE

Willemijn (53), regressietherapeut:

Een collega, ik zal haar Brenda noemen, kwam een keer bij mij voor een Reikibehandeling.

Ze vertelde dat ze de ziekte van *Hodgkin* had. Ik wist toen nog helemaal niet wat dat was. Ze zei alleen dat ze daardoor niet goed kon lopen. Ze had moeite met haar evenwicht.

Tijdens de Reikibehandeling die ik gaf, bleef er maar energie stromen naar haar hals en hoofd. Ik bleef daar

veel langer bezig dan gewoonlijk. Omdat ik de rest van haar lichaam ook nog Reiki wilde geven, ging ik op een gegeven moment toch verder.

Ik stond naast haar, met mijn handen op haar armen. Toch ging de energie nog steeds naar haar hals en hoofd. Ik zag zelfs een klein mannetje, niet groter dan één meter vijftig, driftig meehelpen om de energie in goede banen te leiden. Hij had een geel geruit colbertjasje aan.

Na de behandeling vertelde ik Brenda wat lacherig over dat mannetje. Ik dacht dat ik het verzonnen had. Wie bedenkt nou zoiets? We hebben er samen hartelijk om gelachen.

Een jaar later sprak ik Brenda weer. Ze was pas op een verjaardagsfeest geweest en daar had ze haar neef weer eens gezien. Haar neef is paranormaal begaafd en als grappige anekdote vertelde ze hem over het kleine mannetje met het geel geruite jasje.

Bloedserieus zei hij: "Oh, maar dat klopt. Dat is één van jouw gidsen, die zie ik vaker bij jou."

Toen Brenda mij dat vertelde, kreeg ik kippenvel over mijn hele lichaam. Ik had het dus toch goed gezien en niet verzonnen.

Pas later hoorde ik dat de ziekte van *Hodgkin* lymfeklierkanker is. Eén van de eerste symptomen is een vaak voelbare zwelling in de hals.

22. BOMBARDEMENT ROTTERDAM

Marianne (58), reïncarnatietherapeut/auteur:

Mijn opa vertelde me vaak over wat hij allemaal in de Tweede Wereldoorlog als twintiger had meegemaakt.

Hoe hij gevlucht was, terug naar Nederland, toen hij als dwangarbeider bij de Duitse spoorwegen moest werken. Over ontberingen, en een miraculeuze ontsnapping. En over die ene dag aan het begin van de oorlog, toen hij besloot zomaar ineens thuis te blijven en hij niet naar zijn werk ging - terwijl hij *altijd* ging - waardoor hij zijn

vrouw en twee jonge kinderen op tijd in veiligheid kon brengen.

Tot op hoge leeftijd vroeg hij zich nog af of hij de tijdige vlucht met zijn gezin voor het bombardement op Rotterdam te danken had aan een actieve beschermengel of aan zijn goede intuïtie?

Mijn oom, zijn zoon, was toen zeven jaar oud. Hij vertelde over die gebeurtenis:

“Ik was 7 jaar. Het bombardement van Rotterdam. Mei 1940. Mijn vader ging die dag niet naar zijn werk. Mijn moeder werd boos en vroeg waarom hij niet ging. ‘Ik ga niet’, was zijn antwoord.

Een paar uur later was hij het die actie ondernam toen de bommen vielen. We woonden achter het station op een paar honderd meter afstand van de fontein en de Coolsingel. Onze straat was afgezet door militairen want het station was een strategisch punt. Alle huizen tot aan ons huis zijn toen afgebrand door brisantbommen.

Gelukkig was mijn vader die dag thuis. Heldervoelendheid?”

23. SCHIETGEBEDJE

Maria, (67), therapeut:

In de oorlog (1940-1945) liep mijn moeder met haar zusje over een stille weg, van school naar huis, toen ze in de verte Duitse soldaten aan zagen komen. Ze waren vreselijk bang en deden een schietgebedje...

Mijn moeder zei altijd: "Het was net of de engelen ons geholpen hebben, want die soldaten liepen straal langs ons heen alsof ze ons niet eens zagen!"

Een soortgelijk verhaal komt voor in het boek 'Afgezant van het licht' van James F. Twyman.

Tijdens de oorlog in Bosnië wordt een geheime verblijfplaats ontdekt door de tegenstanders. Door gezamenlijk te mediteren en krachten aan te roepen creëren ze een energieveld waardoor de tegenstanders rakelings langs ze heen lopen, maar ze niet zien.

Ook een vorm van engelenmagie, toch?

24.
BUMPER-ENGEL

Aranka (50), coach:

We hadden een bestelbus. Lekker handig met twee kleine kinderen. Zo kon alles altijd gemakkelijk mee zonder passen en meten.

En zo reed ik in deze bus op de A1, ter hoogte van de Veluwe.

Ik had een opdracht gehad in het westen van het land en er *en passant* een lunch aan vast gekoppeld met een oude vriend. Nog in gedachten verzonken werd ik opge-

schrikt door een harde knal. Gevolgd door nog een paar knallen. Mijn hart zat in mijn keel en mijn hoofd maakte overuren. Lag er iets achterin de bestelbus dat kon ontploffen? Wat was dat geweest?

Ik wist zeker dat er geen brandbare spuitbussen of iets van dien aard in de auto lagen. Waar kwamen die knallen vandaan? Ik was dankbaar dat ik een P-bord zag.

Ik parkeerde de bestelbus. Gekleed in een net jurkje, panty en hoge hakken, zeeg ik voorzichtig neer op het vieze asfalt op mijn knieën om onder de bus te kunnen kijken. Zat daar misschien iets fout?

Het moet er aantrekkelijk uitgezien hebben, want een vrachtwagenchauffeur die er al stond met zijn wagen kwam wel heel snel vragen of hij me kon helpen. Blij met zijn hulp, legde ik uit wat ik had gehoord.

Samen doken we op onze knieën om te kijken of er iets niet klopte, maar we konden niks vinden. “Rijd maar voorzichtig naar huis en ga zo snel mogelijk naar de garage”, was zijn advies.

Langzamer dan normaal reed ik gespannen huiswaarts. Mijn rug voelde ik gaandeweg verkrampen en pijn doen van de stress. Een beetje heen en weer bewegen hielp niet meer tegen de pijn. Op een goed moment voelde ik een hand bij mijn onderrug, precies op de zere plek. Een grote warme mannenhand!

Dit was gelukkig in de tijd dat ik al niet meer verbaasd was dat wij mensen hulp van ‘bovenaf’ krijgen als we dat

nodig hebben. Blij met deze (energetische) steun kwam ik uiteindelijk veilig thuis.

De garage berichtte me de volgende dag dat er rechtsvoor bij de band een scheur zat van ongeveer twintig centimeter, aan de binnenkant van de band. Een scheur van die grootte had een enorme klapband kunnen veroorzaken waarbij ik de bus niet op de weg had kunnen houden. Met alle gevolgen van dien.

De garagehouder zei tegen mijn man: "Uw vrouw heeft een engeltje op haar bumper gehad." En ik dacht 'niet alleen op mijn bumper'.

25.
LICHTBOL

Nelly, locatiedirecteur basisschool:

Het was in 2000, een half jaar nadat mijn moeder was gestorven. Op een zondag zat ik in de woonkamer op de bank wat te mijmeren over mijn moeder.

Op de salontafel stond een engelenbeeldje. Opeens, vanuit het niets, kwam er uit het hoofd van het engelenbeeldje een sliertje rook omhoog kringelen, net als de rook van een sigaret. Ik wist niet wat ik zag!

Ik kneep in mijn arm, maar het was er echt en het kringelde omhoog. Het was een wat stoffige rook, een beetje grijsig. Daarna zag ik vanuit deze rook een lichtbol zweven. Heldergeel en zo groot als een pingpongbal. Er was geen zon, het was bewolkt buiten.

Verdwaasd zat ik op de bank en volgde de lichtbol, die door de kamer zweefde en zweefde totdat het ineens was verdwenen.

Ik weet niet wat dit is geweest. Een teken van mijn moeder? Een lichtwezen?

In ieder geval was er een engel, het engelenbeeldje, bij betrokken. Het beeldje staat nog altijd in mijn woonkamer.

26.
KINDERJAREN

Ed (43), gezinspedagoog:

Als kind nam ik engelen altijd waar. Ze waren continu om mij heen en ik communiceerde veel met hen. Net zoals met mijn gidsen, overledenen, en andere entiteiten. Tijdens mijn vijfde levensjaar sloot ik me daarvoor af, door traumatische ervaringen.

Mijn helderhorendheid werd gereduceerd tot niks, mijn helderzien werd ook een stuk minder. Heldervoelendheid hield ik het sterkst over.

Engelen kon ik waarnemen dus... en als kind veel met hen communiceren. Ik leefde in mijn kinderjaren meer in de spirituele wereld dan in de fysieke wereld met mijn beleving.

Ik zag engelen als lichtbollen of als gedaanten in een gewaad als mens. Aangezien ik gedaanten fijner vond om te ervaren, kwamen ze meestal als gedaanten in gewaden en zagen ze er voor mij uit als mens.

Engelen houden rekening met de gevoelens van degene die ze waarneemt en ze passen hun gedaante aan: voor mij een menselijke gedaante in een gewaad.

Mijn gidsen laten zich ook zo zien, omdat ik dat als fijn ervaar. Ik ben erg van de gewaden.

Engelen voel en zie ik dus... en als kind kon ik met ze communiceren. Ik heb daar geen herinneringen meer aan, alleen beelden. Ze zaten vol met liefde, voelden heel zacht aan.

Aartsengelen zitten vol met wijsheid en voelen krachtiger aan dan engelen. Ook aartsengelen laten zich in een menselijke gedaante zien. Ik heb ze ook vaak als lichtbollen gezien, maar ik heb aangegeven dat ik dat niet meer wil en ze doen het niet meer.

27.

FERRARI-ENGEL

Tim (52), bedrijfsmanager:

Ik droom nooit. Of ik kan me mijn dromen niet herinneren.

Meestal val ik als een blok in slaap, word 's ochtends wakker en daartussen beleef ik niets. Behalve die ene keer. Dat was heel raar en tegelijkertijd prachtig.

Mijn ouders waren op dat moment vijf jaar dood. Ik miste ze allebei. Ze waren vlak na elkaar gestorven. Ik

geloof niet in leven na de dood, voor mij waren ze gewoon dood, weg, hoe erg ik dat ook vond.

Op een nacht schrok ik wakker van wat ik had gedroomd, ik weet het nog precies en ik was ontroerd door wat ik gezien had.

Ik droomde (ik hou van snelle auto's) dat er een knalrode Ferrari met open dak langzaam op de snelweg reed. Ik keek naar die auto, vond dat deze wagen gek langzaam reed. Er zat een engel met grote vleugels aan het stuur! Hij reed.

Op de achterbank zaten mijn overleden vader en moeder. Ze zagen er jonger en doorzichtig uit, maar ik herkende ze toch. De engel zei, of dat begreep ik eruit, "Ze willen nog gedag zeggen". En toen zag ik mijn vader en moeder enthousiast en lachend naar me zwaaien.

Ik was zo blij dat ik ze zag, en zij waren blij om mij te zien.

Als ik er nu weer aan denk, word ik emotioneel. Tranen in mijn ogen. Ergens voel ik dat het geen droom was, maar een boodschap vanaf de plek waar ze waren na hun dood.

Het was heel bijzonder, zeker omdat ik verder nooit droom, laat staan een droom kan navertellen.

28.
WAARSCHUWENDE DROOMENGEL

Marianne (58), reïncarnatietherapeut/auteur:

Een jaar of zeven terug sliep ik 's nachts thuis, heerlijk in mijn bed. Echtgenoot naast me, die nergens wakker van werd, behalve de wekker.

Ik droomde dat ik boven ons huis zweefde. Plots hoorde ik beneden op de grond twee mannen met elkaar fluis-teren. Ik had net zo'n plezierige vlieg-droom en had geen zin hier aandacht aan te besteden. Ik verstond die mannen op de grond niet eens, ze spraken in een andere taal.'

Opeens kwam in mijn droom een vrouwelijke, licht-gevende verschijning op me af zweven, een engel. Dwingend sprak ze: "Je moet wakker worden!"

Ik schrok wakker en opende slaperig mijn ogen. Door het slaapkamerraam zag ik onze buitenverlichting aanfloepen, verlichting die 's nachts op een sensor reageert wanneer niet-genode gasten te dichtbij komen.

Ik tastte naar mijn bril, zette die op en liep naar de gang. Keek door het raam naar buiten en zag donkere gestalten bewegen. Twee schimmige figuren klommen over ons hekwerk! Wat? Met een ruk opende ik het raam en riep: "Wegwezen, hier wordt niet ingebroken!" Beide kerels schrokken, klommen naar beneden en zetten het op een lopen. Verderop hoorde ik een brommer starten.

Mijn man was wakker geworden van mijn geroep en vroeg wat er aan de hand was. Ik zei hem: "Inbrekers. Eén van die twee is er op zijn scooter vandoor. Hij komt niet ver. Net goed." Hoopte ik dat of wist ik dat?

Bibberig belde ik de politie en meldde dat inbrekers in onze buurt actief waren. Daarna viel ik in een onrustige, droomloze slaap. Geen engel meer te bekennen.

Die week las ik een regionaal persbericht. In ons dorp was midden in die bewuste nacht een scooterrijder zwaargewond langs de kant van de weg gevonden, in een greppel, een paar straten bij ons vandaan. In het bericht meldde iemand: 'niet te weten wat die Oost-

Europeaan daar op dat tijdstip deed' en 'mogelijk inbrekerswerktuig lag naast zijn voertuig'.

Droomengelen, je kunt maar beter naar ze luisteren. Soms hebben ze nuttige informatie.

29.

VRIENDENAFSPRAAK

Marcel (52), organisatieadviseur duurzame samenwerking:

Het gebeurde op een mooie zondagochtend in 2005. Ik zou aan de Volksuniversiteit een workshop gaan geven.

Op zoek naar de workshopruimte in het gebouw *móest* ik ineens omhoog kijken, daar was geen ontkomen aan. Mijn oog viel op twee grote, glimmende cijfers die samen het getal dertien vormden. Lang had ik niet om daarover na te denken, want het getal hoorde bij de

ruimte waar ik de workshop ging geven. Ik had mijn tijd nodig om een en ander klaar te zetten.

Eenmaal thuisgekomen vroeg mijn vrouw: “Weet je wie er dood is?”

“Ja”, antwoordde ik, “L. is dood.”

“Hoe weet je dat?” vroeg ze verbaasd.

“Hij heeft het me laten weten”.

L. van Veen was een vriend van me, die leukemie had. Hij geloofde niet zo in het eeuwige leven van de ziel. Om die reden hadden wij samen de afspraak gemaakt, dat hij mij na zijn dood zou laten weten of er ‘een andere kant’ was.

Hiervoor hadden we het getal dertien als teken afgesproken!

Een paar maanden later reed ik op de A59 naar Den Bosch. Ik had zin in een kop koffie en nam de afslag Efteling richting McDonalds.

Bovenaan de afslag gekomen moest ik stoppen voor het rode verkeerslicht. Plotseling voelde het alsof iemand mijn hoofd naar links duwde/draaide. Ik kon niet meer naar rechts kijken. Maar ik zat alleen in de auto!

Ik kon dat wat mijn hoofd bewoog, niet tegenhouden, die kracht was te sterk. Ik voelde een kracht (van een hand?) duidelijk hard op mijn rechterkaak duwen. Die ‘hand’ duwde mijn hoofd zodanig, dat ik naar links *móest* kijken, waar ik op de zijkant van een vrachtwagen in grote blauwe letters ‘Van Veen’ zag staan.

Er ging een schok door me heen. L. van Veen liet me weten dat hij er nog was, aan de andere kant! Hij had de eeuwigheid van het bestaan ontdekt.

30. BESCHERMD IN HET VERKEER

Joke (55), counselor, medium en trancehealing therapeut:

Regelmatig was het mij opgevallen, dat als ik in de auto over onoverzichtelijke wegen reed, ik exact wist wanneer er een tegenligger aankwam. Terwijl ik deze niet kon zien. Oftewel, ik wist dan dat er gevaar dreigde. Ik dacht: "Wat heb ik een goede beschermengel op mijn schouder en bedankte gekscherend mijn overleden oma".

Eerlijk gezegd stond ik nooit echt stil bij hoe het kwam dat ik dat wist, tot het volgende gebeurde.

Jaarlijks wordt in mijn omgeving een truckrun georganiseerd voor mensen met een geestelijke beperking.

In 2016 waren er te weinig verkeersregelaars om alle kruispunten af te zetten. Op Facebook zag ik een dringende oproep aan motorrijders, of ze als verkeersregelaar mee wilden doen aan deze truckrun. Zonder de inzet van motorrijders zou de truckrun niet door kunnen gaan.

Ik heb er niet lang over na hoeven denken. Ik realiseerde me dat velen de dag van hun leven zouden hebben en vond het geweldig om daar een onderdeel van te mogen zijn. Ik heb me direct aangemeld.

Op de dag zelf kregen we een briefing. De route had ik van tevoren goed bestudeerd en kende ik al uit mijn hoofd. Na de briefing ging ik op zoek naar het eerstvolgende onbemande kruispunt om deze op tijd af te zetten voor als de stoet met honderd trucks zou naderen.

Dat de trucks er aan kwamen was niet te missen. Luid toeterend hoorde ik ze dichterbij komen. Nadat alle trucks met hoofdzakelijk super blij, zwaaiende mensen me waren gepasseerd, ging ik richting het volgende onbewaakte kruispunt.

Omdat ik de wegen en de omgeving goed kende, was het geen enkel punt om de route af te snijden, zodat ik de lange stoet met trucks niet in hoefde te halen. Na dit een paar keer gedaan te hebben, kwam er een punt in de

route dat ik de stoet wél in moest halen. Op de motor haalde ik een paar auto's in en reed naar de volgende auto's die direct achter de stoet aan reden. Er was een gat gevallen tussen de auto's die ik al ingehaald had en de auto's die ik nu wilde gaan inhalen. Terwijl ik naar de auto's toereed, voelde ik dat ik nu beter niet zou kunnen inhalen.

Wat vreemd, dacht ik. Waarom zou ik nu niet inhalen terwijl ik vlak daarvoor zonder enige hapering inhaalde. Eerlijk gezegd dacht ik even dat het een overvoorzichtige, beetje laffe actie van me was. Ik wilde alsnog inhalen toen ik een duidelijke stem in mijn hoofd hoorde: "Nee, nu niet inhalen!"

Wat er daarna gebeurde ging heel snel. De motorrijder die achter me reed besloot om wel in te halen. Terwijl hij mij en twee auto's ingehaald had, sloeg de vierde auto zonder te kijken linksaf. De motorrijder remde uit alle macht, waardoor zijn motor ging scharen en hij uiteindelijk met de zijkant van zijn motor tegen de auto aan gleed.

'Wow', was het eerste wat ik dacht. 'Dat heb ik goed gevoeld, dat ik niet moest inhalen'.

Later realiseerde ik me, dat als ik wel had ingehaald ik dichterbij de auto zou zijn geweest als deze linksaf zou slaan. De kans was heel groot geweest dat ik dan onder de auto terecht was gekomen! Dan was het niet, zoals nu, bij materiële schade gebleven.

Kort na deze gebeurtenis gebeurde er nog iets bijzonders. Nadat mijn echtgenoot eind 2015 overleed

kwam ik er achter dat er veel meer is tussen hemel en aarde dan ik ooit had kunnen bedenken. Al snel na zijn overlijden heeft hij mij laten voelen hoe gelukkig hij is. Daarnaast heeft hij mij en anderen allerlei signalen gegeven om duidelijk te maken dat hij er nog is. Dat heeft mij veel troost gegeven.

Het heeft mij ook verwonderd en mijn interesse voor spiritualiteit, waar ik nog helemaal niet mee bezig was, gewekt. Een half jaar na zijn overlijden ben ik daarom een opleiding voor Levenscounselor gaan volgen, waarbij ik leer intuïtief te coachen vanuit de psychologie en filosofie.

Een onderdeel van deze opleiding is het mediumschap. Tijdens een lesdag van het mediumschap was de opdracht 'je gids te vragen zich in jouw gezicht te laten zien'. Daardoor zou degene met wie je de oefening deed jouw gids zien en deze aan jou kunnen beschrijven.

Net nadat ik mijn gids hiertoe uitgenodigd had, voelde ik mijn gezicht veranderen. Mijn mond voelde en hoorde ik krakend naar rechts trekken! Degene die mij observeerde zag dat een wijze oude gids zich liet zien. Een mooie en indrukwekkende ervaring!

Een paar dagen later wilde ik in de auto de snelweg oprijden. Op de invoegstrook had ik vaart gemaakt. Terwijl ik invoegde ging als vanzelf mijn voet van het gaspedaal, waardoor ik weer vaart minderde.

Een fractie later kwam een auto, die links van mij reed, vlak voor mij rijden. Hij had zonder zijn richting aan te zetten en zonder te kijken zijn auto naar rechts gestuurd.

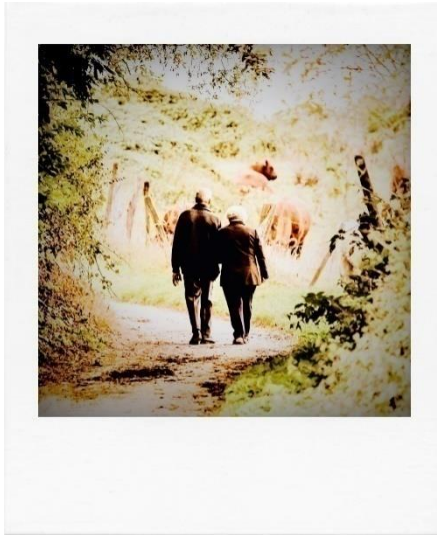
Niet wetende dat ik daar reed. Als ik geen gas ingehouden had, hadden we ongetwijfeld in een zwaar ongeluk beland.

‘Wow’, dacht ik weer, wat fijn dat ik gevoeld heb dat er gevaar was. Ik realiseerde me, dat ik het helemaal niet gevoeld had en niet aan had zien komen. Het was dit keer als vanzelf gebeurd. Als vanzelf had ik - heel onlogisch - het gaspedaal los gelaten. Terwijl ik normaal bij dit invoegen juist eerder gas had bij gegeven, en zeker niet langzamer was gaan rijden.

Op hetzelfde moment dat ik dat dacht, trok mijn mond al krakend naar rechts. Op de manier zoals mijn gids zich bij de oefening in het mediumschap had laten zien. Een innerlijke stem hoorde ik zeggen: “Ik ben degene die er voor gezorgd heeft dat je geen ongeluk hebt gehad”.

Ik wist direct dat het mijn gids was. Ik was erg dankbaar voor zijn hulp in deze gevaarlijke situatie en het ontroerde me dat hij dit op deze manier bevestigde.

Momenteel ben ik een kinderboek en een boek voor volwassenen aan het schrijven. Beiden gaan over de wijze waarop ik ontwaakt ben en de magische dingen die op mijn pad zijn gekomen sinds ik mijn hart volg.

31. WEER SAMEN NA DE DOOD

Willemijn (53), regressietherapeut:

Toen mijn schoonmoeder op sterven lag, was ze al enkele jaren dement. Omdat ik pas later in de familie was gekomen, was ze mijn naam als eerste vergeten. Ze vroeg nog wel eens aan mijn man hoe het met mij was en dan noemde ze de naam van zijn ex-vrouw.

Haar eigen man was al bijna veertig jaar dood. Ze was daarna alleen gebleven. Nu was zij de tweede liefde van haar man, nadat zijn eerste grote liefde verongelukte.

Toen hij stierf dacht zij dat hij dus weer samen met haar, zijn eerste liefde, in de hemel zou zijn. En dat hij, als zij zou sterven, daarom vast niet op haar zou staan wachten.

Mijn schoonmoeder lag op sterven en wilde het leven niet loslaten. Ze lag in een soort van coma. Ze kreeg geen eten en drinken meer. Toch hield ze het al zeven dagen vol. Er werd dag en nacht bij haar gewaakt.

In die periode zijn ze wel eens met zijn allen even weg geweest, voor het geval ze alleen wilde sterven. En haar jongste dochter, die steeds haar hand vasthield, had haar hand losgelaten en haar verteld dat ze mocht gaan. Maar ze ging niet.

Op een van die avonden gaf ik thuis een Reiki-behandeling aan een cliënt. Tijdens de behandeling zag ik ineens aan mijn rechterkant de beeltenis van mijn schoonmoeder. Ze stond en keek zoekend om zich heen. Links van mij zat in die periode altijd mijn overleden oma. Zij was drie jaar eerder overleden, in verwarde toestand. Ook zij was haar man jong kwijtgeraakt en had meer dan twintig jaar alleen geleefd.

Terwijl mijn handen Reiki doorgaven aan de cliënt die ik behandelde, keek ik van mijn oma naar mijn schoonmoeder om ze op elkaar attent te maken. Ik zag mijn oma naar haar toe lopen en zich voorstellen.

Op dat moment zei mijn cliënt iets en was mijn aandacht niet meer bij hen, maar bij mijn cliënt.

Diezelfde avond is mijn schoonmoeder overleden.

Enkele weken later gaf ik een Reiki-inwijding aan een andere cliënt. Tijdens die inwijding zag ik in de verte voor me ineens mijn schoonmoeder staan, hand in hand met mijn schoonvader!

Ik had hem nooit gekend, maar herkende hem later van foto's. Ze kwamen niet dichterbij. Mijn overleden schoonmoeder wilde alleen even laten weten dat ze hem gevonden had en dat het goed was.

32.
DE ZOLDER

Aranka (50), coach:

Als kind groeide ik op in een huis dat achteraf bleek te staan op een plek waar in vroeger tijden mensen waren gemarteld. Dat ik als sensitief kind nachtmerries had en van alles voelde is dan ook niet zo gek.

Toen ik een jaar of zestien was, verhuisde ik naar de zolder. Eng, omdat ik er van alles waarnam, maar ik had er wel een grote kamer waar ik veel ruimte had om mijn

ding te doen. Ik nam de nare energieën voor lief en brandde flink wat wierook.

Op een nacht schrok ik wakker en lag als bevroren in bed. Bewegen kon ik niet en *wilde ik* ook niet.

Er was iets in mijn kamer dat bezit van mij nam, zo voelde het. Roepen lukte niet want mijn stem was gesmoord. Daar lag ik, versteend, klaarwakker en doodsbang.

Hoe het precies kwam weet ik niet, maar ineens stond er iemand aan de linkerkant van mijn bed. Een jongen van mijn eigen leeftijd. Ik kon enkel vanuit mijn hoofd contact met hem maken: "Help me alsjeblieft om ze weg te duwen!"

Met zijn hulp kon ik 'dat wat mij verlamde', het huis uit duwen. Het was voor mij duidelijk dat er 'geduwd' moest worden. Eenmaal het laatste zetje gegeven te hebben, kon ik mij fysiek weer bewegen en was mijn helper weg...

Wie deze persoon of energie was, heb ik toen niet geweten of begrepen. Hij was er ineens en hij hielp mij. Ik was 'hem' daar heel dankbaar voor.

33. OMA ALS BESCHERMENGEL

Fijke (41), businesscoach:

Tweeënhalf jaar geleden was ik met de auto onderweg naar een afspraak.

Weliswaar met een bijna lege benzinetank. Een stem in mijn hoofd vertelde mij dan ook dat ik moest tanken. Ik negeerde mijn intuïtie en reed het benzinestation voorbij. Er was immers een paar kilometer verderop nog een mogelijkheid om te tanken. Dat heb ik geweten!

In de kilometers die volgden raakte ik betrokken bij een ernstig auto-ongeluk. Ik werd van achter aangereden en

klapte met een noodgang tegen de vangrail aan. Op een haar na had ik dit niet na kunnen vertellen. Een getuige zei mij: “Je hebt een engeltje op je schouder gehad.” Ik dacht direct aan mijn overleden oma, dit moest zij zijn geweest.

In de anderhalf jaar die volgde lag ik met chronische pijn op de bank. Ik was single, had een hypotheek en kon als startende ondernemer nergens op terugvallen.

Deze zwarte dag uit mijn leven liet mij inzien dat ik volledig moet luisteren naar mijn intuïtie in plaats van naar mijn verstand. “Had ik maar naar mijn gevoel geluisterd en was ik maar gaan tanken”, was een gedachte die dagelijks door mijn hoofd spookte.

In het proces van accepteren dat mijn leven voorgoed anders zou zijn, focuste ik mij na verloop van tijd op wat ik wél kon: mensen helpen, inspireren en motiveren. Ik ondervond dat ik hier ontzettend gelukkig van werd, waardoor de pijn naar de achtergrond verdween.

Ik zie mijn intuïtie als een zesde zintuig. Intuïtie lijkt ongrijpbaar en duister, maar is een onderdeel van wie jij bent. Het is jouw ziel die met jou communiceert. Laten we samen, onder het mom van ‘geluk bij een ongeluk’, de vruchten plukken van wat mij is overkomen en bewust luisteren naar wat onze intuïtie ons te vertellen heeft. Stop met het onderdrukken van deze prikkels. Je gaat versteld staan van de effecten hiervan, zowel zakelijk als privé.

Deze ervaring zette mijn leven compleet op zijn kop en heeft me als persoon voorgoed veranderd.

34. BUITENAARDSE HEALING

Paul (67), medium:

In december 1990 heb ik wat meegemaakt tijdens een autorit met mijn eerste Lada.

Vanwege het slechte weer (ijzel en dooi) was het een risico om de snelweg op te gaan, maar ik wilde erg graag aanwezig zijn bij een spirituele bijeenkomst in Zijtaart, voor de jaarprognose van het jaar 1991.

Tijdens het autorijden wist ik dat ik voorzichtig aan moest doen.

Op een gegeven moment slipte ik met de auto. Ik liet de koppeling los en de auto gleed door op de weg tegen de vangrail aan. Wat verderop onder het viaduct van de snelweg stond een politiewagen die naar mij toe wilde komen rijden. Wat toen gebeurde, daar ben ik nog steeds verbaasd over.

Iets nam mij over!

Ik ademde rustig, mijn rechterhand zette de auto in zijn achteruit zodat ik op kalme wijze de wagen in zijn vooruit kon zetten. Ik gaf gas en ontdekte tot mijn opluchting dat ik 'geholpen' werd om naar mijn eindbestemming te rijden.

Ik kwam aan bij de Maria Hoeve in Zijtaart om de lezing te kunnen volgen.

Tijdens die bijeenkomst voelde ik een bolvormige energie om mijn hoofd, waardoor ik stil moest blijven zitten. Het voelde aan alsof ik een buitenaardse healing kreeg.

Een bezoeker rechts naast mij zat mij met verbazing een lange tijd schuin aan te kijken. Vermoedelijk kon zij de bolvormige energie rondom mijn hoofd waarnemen.

Omdat ik mij na deze merkwaardige healing lichamelijk weer goed voelde, weet ik zeker dat er 'intelligenties' met mij bezig zijn geweest om mijn hoofd (opkomende hoofdpijn vanwege een lichte hersenschudding) te genezen.

35.
ENGEL BIJ KAAKOPERATIE

Myriam (31), kraamverzorgster:

Ik moest naar de kaakchirurg in het ziekenhuis voor een operatie aan mijn gebit. Er moest een implantaat gezet worden.

Ik was enorm nerveus en zat bijna te hyperventileren in de behandelstoel, want de vorige kaakoperatie, het trekken van de ontstoken kies/wortel, ervaarde ik als eng en pijnlijk.

De assistente van de kaakchirurg maakte alles klaar voor de operatie. Ik bad in stilte tot iets wat mij zou kunnen helpen: “Lieve engelen, alsjeblieft, zorg ervoor dat alles goed verloopt!”

Hoppa, ik schrok ervan, ineens zag ik links van mij, in de hoek van de operatiekamer, een doorzichtige, langwerpige dunne engel! Wit. Zeker twee meter hoog. Hij, of was het een zij?, paste wat hoogte betreft net tot aan het plafond van de kamer. Ik vermoed dat het een ‘hij’ was, maar dat weet ik niet zeker, misschien was het een ‘zij’ of een onzijdig wezen. Voor het gemak zeg ik maar even ‘hij’.

De engel had smalle langwerpige vleugels, achter op zijn rug, en die spreidde hij een stukje de kamer in, alsof hij ging waken over mij, de chirurg en zijn twee assistentes die er inmiddels stonden, bij de behandelstoel waarin ik zat.

De assistentes waren lief, de chirurg bekwaam. Voor de chirurg begon met zijn boorinstrument (een verdoving had ik al gehad), vroeg hij me “Hebt u nog speciale wensen?” Ik zei: “Dat het implantaat er snel en goed ingezet kan worden.”

Geconcentreerd ging hij aan het werk. Ik focuste op de lichtwitte engel vlakbij me en vroeg me af of hij echt was, of dat ik het me verbeelde.

Ondertussen hoorde ik boorgeluiden in mijn kaak en opmerkingen die de chirurg tegen zijn assistenten

maakte over de schroef, en de grootte van het implantaat.

“Dichtdraaien, dichtnaaien. Klaar!”, zei de kaakchirurg tenslotte. “Dat ging gladjes, precies zoals je had gevraagd. Normaal gaat het niet zo vlug en gemakkelijk. Je boft vandaag.”

Zoef, weg was de engel! Ik voelde een windvlaag langs me heen. Onmiddellijk kreeg ik me toch een stekende pijn in mijn kaak!

Van een van de assistentes kreeg ik een extra pijnstillertje en toen ging het wel weer.

In de avond stopte het bloeden van de wond pas. Toen dacht ik ook, wat stom van me, dat ik niet aan die engel had gevraagd of *alles* gladjes én *pijnloos* kon gebeuren.

36.
SJAMANENSPIEGEL

Gertrud (66), creatief intuïtief therapeut/sjamaan:

Ik had een healingdag georganiseerd met T. van het *Center of the Soul* in België, in mijn toenmalige praktijk-ruimte. Er waren twaalf mensen gekomen.

De deelnemers moesten op hun rug in twee rijen van zes aan weerszijden van elkaar gaan liggen, de voeten naar het midden. We hadden allemaal onze ogen gesloten.

Uit een 'witte spiegel', een spiegel die door een sjamaan was gemaakt, zag ik met mijn geestesoog allemaal engelen met kristallen klankschalen komen.

Bij iedere deelnemer ontstond een zilveren riviertje dat uitmondde in een zilveren goot in het midden. De engelen, in witte gewaden, begonnen muziek te maken en bij iedere deelnemer ging er een staan.

De energetische Boeddha in mijn praktijk kreeg gezelschap van een witte vrouw die zilveren energie de praktijkruimte instuurde. Er werd speciaal voor mij een energetische 'healingkamer' van enorme afmetingen gebouwd.

Er waren deelnemers die het ook hebben gezien: een grote zaal met meerdere verdiepingen, waar zielen kunnen komen die op verschillende ontwikkelings-treden staan.

De koppels van twee hadden behalve dingen van zichzelf ook zaken met elkaar uit te werken. Wat geheel werd vloeide af in de zilveren riviertjes.

Later heb ik een teken mogen ontvangen dat ik op hout heb geschilderd. Daardoor werd het mogelijk de healingkamer energetisch mee te nemen naar andere plaatsen om daar ook te kunnen werken. Zo heb ik de healingkamer mee verhuisd naar mijn nieuwe woning in 2012.

De engelen zijn er altijd, en komen en gaan door de sjamanenspiegel. Een mevrouw die tijdens zo'n sessie behandeld werd, ging naar één van die verdiepingen. Ze zei 'zich buiten het huis in de wolken' te voelen.

37.
TROOST

Priscilla (44), kunstenares:

Ik was vijfentwintig toen mijn toenmalige vriendje plotseling onze relatie beëindigde.

Hij had een eerdere relatie uitgemaakt toen hij mij ontmoette. Hoewel hij zei dat hij van mij hield, liep hij toch rond met schuldgevoelens en vond hij dat hij zijn ex nog een kans moest geven.

Ik was er kapot van, wij hielden toch ook van elkaar?

Mijn eetlust verdween. Ik had het constant koud, het verdriet zat in mijn botten. Mijn verdriet was zo hevig dat ik geen levenslust meer had. Dagenlang liep ik in shock rond terwijl ik alleen maar wilde slapen. Eenmaal in bed, kon ik alleen maar huilen.

Een avond/nacht in de week daaropvolgend. Ik ben hartverscheurend verdrietig, ik huil en snik en smeek, ik weet niet waar ik het zoeken moet. Ik lig al in bed, gedachten malen door mijn hoofd, ik kan ze niet stop zetten.

Ineens voel ik een energie naast mij liggen, onder de dekens, dicht tegen mij aan. Het is alsof daar een man ligt, die zijn armen troostend om mij heen slaat. Er straalt kracht en begrip vanuit en ik word langzaam, heel langzaam, rustig.

Mijn tranen en gedachten verdwijnen, ik lig daar alsof ik in een warm bad vol liefde gedompeld ben. Mijn lichaam ontspant zich, ik kan weer ademen.

Wanneer ik compleet rustig ben, voel ik de energie verdwijnen, alsof de entiteit er voor kiest om onder de dekens vandaan te glijden, van onder naar boven. Nog even hangt hij om mij heen. Dan is hij weg.

Ik lig verbaasd maar dankbaar in mijn bed en kan eindelijk slapen.

38.
ENGEL IN BOOM

Richard (62), parapsycholoog:

Mijn vader zat met nog zo'n veertig anderen tijdens de oorlog in een kampong, een kleine gemeente, in Nederlands Nieuw-Guinea.

De hutten waren in een vierkant gebouwd met centraal een plaats met een hele grote en hoge boom.

Het was kerstavond en bijna iedereen was buiten op de veranda kerstliedjes aan het zingen. Toen, en hiervan waren erg veel getuigen, kwam er vanuit de lucht een

hele grote witte engel neergedaald tot in de grote boom.
De engel bleef daar een aantal minuten en steeg toen
weer langzaam op en verdween.

Volgens mijn vader was dit 'een boodschap dat alles
weer goed zou komen'.

39.
STERRENHEMEL

Astrid G. (35), student/ervaringsdeskundige:

Mijn mooie ervaring met het 'zien' van een engel was in 2014. Ik zat toen, zwaar overprikkeld, voor een week in een vakantiehuisje, om te ontladen.

Het was in de zomer en ik vond het heerlijk om 's avonds nog even lekker buiten te zitten. Ik weet niet meer wat ik precies dacht op dat moment, maar vanwege mijn burn out was ik snel overprikkeld; ik stond enorm open

voor energieën en alles voelde heel erg intens. Zowel mooi, veilig en puur, alsook zwaar, verdrietig en angstig. Ik was net begonnen met een proces van zelfheling, ontwikkeling en spiritualiteit en leerde steeds meer over de kracht en onvoorwaardelijke liefde en steun die engelen ons geven. Maar op dat bewuste ogenblik was ik daar niet mee bezig.

Ik zat dus buiten en voor mij (via mijn geestesoog of hoe je dat noemt) zag ik een hele grote mannelijke engel met lang blond haar. Ik weet niet meer precies wat hij droeg, het ging allemaal zo snel!

Zijn arm ging omhoog en wees naar de sterrenhemel - die die avond echt prachtig was, gezien vanuit waar ik zat - en toen vloog hij omhoog. Net op het punt waar hij de hemel raakte, zag ik een vallende ster.

Ik was even helemaal verstijfd. Ik weet nog dat ik dacht, uh? Wtf! (sorry voor mijn taal), maar ik was zo verbluft omdat ik de vallende ster zag precies op het punt waar hij naar toe vloog, alsof hij de ster aanraakte.

Ik kon niet ontkennen dat ik mijn eerste ontmoeting met een engel had gehad.

Voor mij blijft dit een hele mooie en dierbare ervaring, die mij er steeds weer aan herinnert dat we niet alleen zijn en dat we altijd hulp mogen vragen. En dat we daarnaast ook enorm veel liefde krijgen van de werkelijke (maar voor de meesten van ons) onzichtbare wereld om ons heen.

40.
GOUD

Veerle (23), coach/ex-verpleegkundige:

Ik heb mijn hele leven al een zesde zintuig, alleen mocht het er niet zijn. Mijn vader was gereformeerd en mijn moeder was zich (nog) niet bewust van wat het zesde zintuig inhoudt of überhaupt wat het betekende.

Toen ik tien jaar was, overleed mijn vader. Op de dag van zijn overlijden zaten we aan het begin van de avond aan tafel. Stil en zwijgzaam, samen met oma en opa. Ik zei tegen mijn moeder dat mijn vader ging overlijden.

Mijn moeder keek me glazig aan en ging naar het ziekenhuis. De hele avond had ik last van ontzettende buikpijn, tot het moment dat hij overleed.

Ik wist toen nog niet dat dit een ervaring was met hieldervoelen. Het eerste jaar na zijn overlijden, was een dramatisch jaar. Maar ook het jaar waarin mijn ervaringen met een andere dimensie begonnen.

Op een bewolkte maar toch ook wel zonnige dag, was ik samen met mijn vriendin uit die periode.

Waar ik woonde, was aan het huis een garage aangebouwd. Ik ging naar die garage toe om wat te pakken. Ik draaide me om, omdat in de hoek van de garage iemand stond, omgeven door helder goud licht. Deze persoon was helemaal wit. Ik had geen enkel besef wat het was, dat ik zag.

Ik staarde ernaar met mijn ogen open. Seconden leken minuten te duren. Ik wilde ernaartoe lopen. Ik knipperde met mijn ogen en toen was het weg.

Een hele bijzondere ervaring was dit. Ik voelde later dat dit mijn beschermengel was, Natascha.

Dit was het begin van mijn helderziende gave, het moment waarop het allemaal echt begon. Ik zou nu niet meer zonder willen!

41.
ONBEKENDE BEZOEKERS

Ton (83), gepensioneerd directeur scholengemeenschap:

In een vorige situatie heb ik meegemaakt hoe wezens met een 'Atlantis achtergrond' mij te hulp kwamen.

Kort samengevat: een tiental jaren terug was een MRI-scan nodig wegens rugpijn door een vermoede hernia. De rugpijn maakte een drie kwartier stil in een scan-apparaat liggen nagenoeg onmogelijk, en dat was voorwaarde voor een bruikbare uitslag van de scan.

Mijn dochter raadde aan mijn geest te richten op wezens uit Atlantis, die hulp zouden kunnen bieden.

Tijdens de scan verscheen er een zestal priesterachtige, in het wit geklede personen (in mijn geest en heel dichtbij) aan wie ik om hulp vroeg.

Onderling delibererend gingen deze aan de slag en het bleek mogelijk drie kwartier onbeweeglijk in het scan-apparaat te liggen. De scan werd een succes, maar meer nog bleek het feit dat ik drie kwartier pijnloos en doodstil op mijn rug kon blijven liggen mij zoveel zelfvertrouwen te geven, dat ik de herniapijnen zelf leerde bestrijden.

Het komt me voor, dat ik na dit succes nauwelijks meer aandacht heb geschonken aan het gegeven dat een mens makkelijk contact kan leggen met onbekende entiteiten die hulp bieden. Maar een paar maanden terug waren de 'mannen van Atlantis' ongevraagd weer aanwezig.

Omdat er een sterk vermoeden kwam dat niet te stelpen hoest en slijmvorming toch een oorzaak moest hebben, werd besloten tot een reeks maatregelen, te starten met een röntgenfoto van de longen. En dat leidde weer naar een MRI-scan en PET/CT-scan.

Helaas bleek dat een longtumor zich ontwikkeld had. Nu ben ik aangeland in de behandeling daarvan.

Tijdens de eerste scan herinnerde ik me het succesvolle optreden van de 'zes mannen in het wit uit Atlantis'. En mijn bewustzijn riep deze op.

Deze keer was ook sprake van een zestal individuen in het wit, die in mij en rond mij aanwezig werden. Ze werkten weer, op mijn verzoek, in een kring aan mijn gezondheid en gezond worden.

Verschillen waren er ook: deze wezens waren kleiner van gestalte, ze hadden weinig gelijkenis met de priesterachtige wetenschappers met een of ander Atlantisland. Ze hadden meer weg van delen energie van mijn persoon.

Mijn ervaringen zijn verder, dat ik deze energieën kan oproepen, met hen kan communiceren, dat ze toch nog iets naar Atlantis verwijzen, dat ze gevoelig zijn voor heldere aanwijzingen en behoefte hebben aan respect en aan een oordeel over hun effectiviteit.

Eigenlijk stel ik vast, dat het kunnen inzetten van deze 'onbekende bezoekers' een grote gave is om de wisselvalligheden van het leven te doorstaan.

42.
STEUN BIJ ZIEKTE EN STERVEN

Nathalie (48), massagetherapeut:

Natuurlijk had ik gehoord van het verschijnsel 'engel' en dat mensen deze kunnen zien, maar tot dan toe, ik heb het over ruim tien jaar geleden, had ik zelf nog nooit een engel gezien. De eerste keer was toen ik net begonnen was met Reiki geven en sturen.

Een moeder van een tweeling die bij mijn oudste in de klas zat, had dat jaar de diagnose longkanker gekregen

en in de loop van het jaar had ik haar gevraagd of ik Reiki mocht sturen. Dat vond ze goed.

Ik stuurde Reiki op afstand naar haar, dat had ik net via de Reiki-II-cursus geleerd en leek me gelijk een mooie gelegenheid ermee te oefenen.

Toen ik bezig was en energie naar al haar lichaamsdelen stuurde van top tot teen, zag ik plotseling een engel achter haar staan.

Het ontroerde me enorm, ik kreeg er kippenvel van en kon er wel om huilen. Zo mooi en liefdevol! Dat straalde het uit. Een en al liefde en warmte. En het klinkt cliché, maar het was een in het wit gekleed persoon. Met armen half uitgestrekt stond het (is het eenzijdig?) achter haar.

Ze was toen al ernstig ziek en het zou een kwestie van maanden zijn. Samen met haar zat ik in een leesclubje bij ons op het dorp waarin we, een aantal moeders van kinderen uit dezelfde klas, elkaar boeken aanraadden om te lezen en te bespreken.

Vlak na de Reiki-sessie en de ontmoeting met de engel zou ik voor het laatst deelnemen aan het clubje, want we gingen verhuizen naar Noorwegen. Ik besloot haar toen te vertellen dat ik een engel had gezien bij haar. Ik voelde dat het belangrijk voor haar zou zijn om te weten, dat ze niet alleen was tegen de tijd dat ze zou overlijden.

Ze was een heerlijk nuchtere vrouw, totaal niet zweverig, en ik had tot dan toe ook nog nooit gesprek-

ken met haar gehad over dit soort onderwerpen, maar toen ik het haar vertelde zag ik in haar ogen dat het haar heel veel deed, ten positieve. Ze vond het fijn om te horen, vertelde ze.

Het voelde alsof deze engel speciaal voor haar aanwezig was voor de periode waarin ze zat, een verwarrende tijd met twee jonge meisjes van amper vijf jaar en haar man, die ze straks zou moeten achterlaten, en voor als die tijd zou komen. Het was meteen ook de laatste keer dat ik haar zag. Toen ik drie maanden in Noorwegen woonde is ze overleden.

Een paar jaar na die gebeurtenis kwam ik voor het eerst in aanraking met mensen die heengegaan waren, maar waarvan de zielsenergie op aarde was blijven hangen.

In die tijd vertelde mijn buurman dat er vaak iets of iemand dwars door zijn huis liep, en dat hij en zijn hond die 'persoon' zagen komen en gaan. Ik bood aan om te helpen, want zelf wist hij niet hoe, ook al kon hij het wel 'zien.'

Op mijn beurt riep ik hulp in van een vriendin en een vriend van me, die meer ervaring hadden op dat gebied dan ik. Beiden vertelden me o.a. de hulp in te roepen van aartsengel Michael voor bescherming.

Zo had ik mijn tweede ontmoeting met een engel! Fysiek leek deze erg op de eerste engel, met het verschil dat deze heel duidelijk daar in huis was om te beschermen. Het maakte op mij de indruk dat ik niet bang hoefde te

zijn (dat was ik wel, vond het best griezelig die eerste keer een spook op weg helpen), en dat hij er voor mij was en de man die overleden was, en door het huis van mijn buurman wandelde.

Sindsdien vraag ik vaker om hulp van engelen en zie ik ze op dezelfde manier.

43.
SCHILDERIJ

Louis, (62), astroloog:

Contacten met engelen en andere bewoners van gene zijde ervaar ik als wonderlijk; tegelijkertijd ben ik er nuchter onder. Met engelen heb ik contact sinds 2010. Beter gezegd, zij nemen soms contact met mij op.

In 2011 wilde ik een tuinafereel schilderen, maar dat mislukte. Ik wist me er geen raad mee.

Opeens voelde ik de aanwezigheid van engelen, ik voelde hun energie. Ik 'moest' het schilderij op mijn

schrijftafel leggen. Die tafel had een opstaande rand. Ik moest gaan staan, een potje witte verf en een potje blauwe verf op de opstaande rand zetten en twee penselen tegelijk gebruiken *zonder* naar het doek te kijken.

Zo was ik ongeveer tien minuten bezig met wit en blauw tegelijk. Het resultaat was prachtig. Zonder te kijken had ik een gedeelte van het verendek van een engelen-vleugel geschilderd!

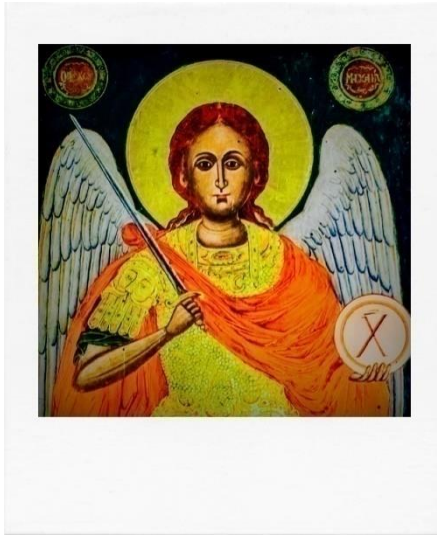
De engelen waren tijdens het schilderen aanwezig. Toen ik het doek af had, heb ik ze bedankt.

Alleen het bovenste randje van het schilderij heb ik later bijgewerkt.

Dat ik engelen zie, gebeurt overigens zelden. En dan meestal niet in de vorm zoals op mooie plaatjes wordt afgebeeld.

Waarom ze juist met mij contact opnemen? Ik ben paranormaal geboren, met veel opstartproblemen om het zo maar te noemen, zoals een problematische jeugd. Midden jaren zeventig werden de contacten met gene zijde sterker, meestal ging het dan om contacten met overledenen. Engelen voelde en zag ik pas vanaf 2005.

Als je contact met engelen krijgt, heb je vanzelf ook te maken met de donkere kant, dat is onvermijdelijk. Gelukkig kan ik dat goed hanteren, vooral als ik een huiszuivering doe en 'iets' van de andere kant manifesteert zich. En ik heb gezorgd voor uitgebreide kennis van zaken, want goede informatie is lastig te vinden.

44. ZIEKENBEZOEK

Willemijn (53), regressietherapeut:

Na de operatie waarbij mijn baarmoeder verwijderd werd, verbleef ik twee nachten in het ziekenhuis.

De eerste nacht thuis, was ik erg bang. Bang om een verkeerde beweging te maken, waardoor er iets los zou gaan of waardoor ik pijn zou hebben.

Ik kon niet goed slapen, want ik durfde alleen nog maar op mijn rug te liggen. Het voelde alsof er een baksteen

in mijn buik zat, die verschoof als ik op mijn zij probeerde te liggen.

Half in tranen vroeg ik of aartsengel Michael me wilde helpen. Hij kwam meteen, maar niet alleen!

Jezus was meegekomen. Samen zaten ze even aan mijn bed. Ze hadden geen bijzondere kleding aan. Ze deden ook geen healing ofzo. Ze waren er gewoon. Het voelde alsof we oude vrienden waren. Ouwe-jongens-krentenbrood.

Ik voelde me veilig en gerust. Nog steeds krijg ik tranen in mijn ogen als ik dit vertel.

45.
PINGPONGBAL-ENERGIE

Erinn (50), consultant fondswerving/ondernemer:

Het was in 2012. Ik was volop bezig met het opruimen van oude ballast (o.a. uit vorige levens) door dagelijks Vipassana-meditaties te doen.

Ik was op een punt in mijn leven aanbeland dat ik alle tranen vergoten had die er vergoten konden worden, alle woede had geuit die maar uit mijn lichaam kon komen en ik was eigenlijk gewoon verdrietig. Het voelde als een langspeelplaat die bleef haken.

Mijn meditatiedocent zei op dat moment, stop maar even met die Vipassana-meditaties en keer het om, ga jezelf in meditatie omhullen met liefde.

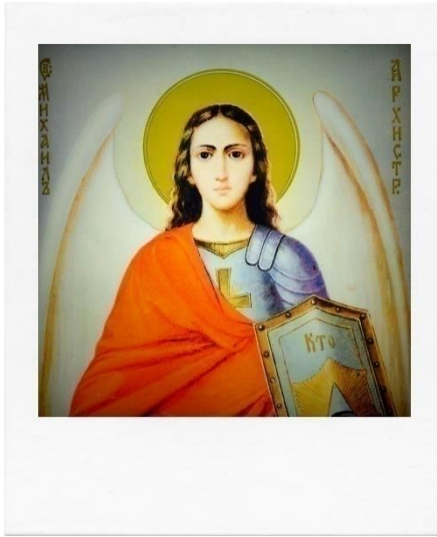
Dat lukte eerst voor geen meter. Ik was al een uur bezig en zat behoorlijk diep en ineens nam ik een energie waar van een man met baardje. Totaal niet voor mij bekend, hij leek een beetje op Jezus. Hij gaf aan 'doe het via mij' en in *no time* voelde ik de energie alle kanten opvliegen door mijn lichaam.

Het was alsof er een pingpongballetje door mijn aderen vloog, van links naar rechts, van boven naar beneden. Ik voelde mijn bloed bruisen en wat ik vooral voelde was een enorme lading onvoorwaardelijke liefde!

Mijn hele fysieke lichaam sloeg op tilt. Ik werd misselijk, wilde overgeven, moest plassen en poepen tegelijk en kon niet meer recht zitten. Uiteindelijk ben ik naar de wc gestrompeld, want ik kon amper op mijn benen staan, die voelden aan als elastiekjes.

Tijdsbesef was ik volledig kwijtgeraakt. Wat voor mij voelde als een uur, bleek uiteindelijk een meditatie van vier uur te zijn geweest.

Wat het precies was, geen idee. Een gids, een helper, een meester (hoewel ik dat een vervelend woord vind)? Maar het is een ervaring die mij altijd bij zal blijven.

46.
SUSSENDE AARTSENGEL

Randa (41), persoonlijk coach:

Zo'n twee jaar geleden lag ik 's avonds op bed. Ik voelde me rot, had last van nare onderbuikgevoelens en angsten. In die periode had ik daar best vaak last van, maar ik wist het regelmatig goed te onderdrukken. Op die bewuste avond lukte dit minder, dus besloot ik mezelf terug te trekken in bed. Dit is wat ik altijd doe als ik me akelig voel. Mijn bed is voor mij mijn veilige vertrouwde plek. Nog steeds overigens.

Ik lag in bed en merkte dat ik me steeds ellendiger en angstiger ging voelen, zo erg dat ik me niet meer in kon houden en enorm begon te huilen. Ik deed mijn ogen dicht omdat ik merkte dat ik in paniek raakte. Alles was zwart en ik kon alleen maar mijn handen voor mijn ogen houden en heel erg huilen.

En toen opeens, leek het alsof er iemand tegen mij sprak. Ik zeg bewust leek, want ik hoorde niks, het leken gewoon mijn eigen gedachtes. Maar die 'gedachtes' hadden het toch echt tegen mij!

Het begon met "Ssstt. Rustig maar, wees niet meer bang want ik ben bij je. Ik ben het, aartsengel Michael en ik kom je beschermen. Je hoeft niet bang te zijn. Houd je tranen niet tegen, laat het maar gaan."

Ik deed wat hij zei, en na een paar minuten was ik volledig rustig.

Natuurlijk twijfel ik soms nog steeds, tot op de dag van vandaag, of ik dit niet gewoon allemaal zelf heb verzonnen. Maar dan denk ik weer, waarom zou ik dat doen? En nog wel midden in een paniekaanval. Waarom zou ik dan aartsengel Michael uitkiezen?

Nee, als ik mezelf die vragen weer stel weet ik zeker dat ik een bezoekje van boven kreeg.

Sindsdien ben ik niet meer bang om te huilen, en onderdruk ik mijn nare gevoelens niet meer. Dat geeft mij ontzettend veel ruimte en rust.

47.
VLEUGELS VAN VIJF METER LANG

Marianne (58), reïncarnatietherapeut/auteur:

In een vervelende periode - waarin ik me probeerde af te schermen voor negatieve energie van een stalker, die bedreigingen uitte in nare brieven en doodsverwensingen achterliet op mijn voicemail (de paranormale wereld is niet altijd lief en vriendelijk, laten we reëel zijn) - ging op een middag de telefoon over in mijn praktijk.

Ik nam op en hoorde iemand aan de andere kant zwaar ademen. Een man? Het was een 'zij', iemand die zich

niet nader bekend wenste te maken. Ik wist wie de vrouw was, herkende haar energie. Paranormaal kijken en voelen op afstand heeft voor- en nadelen.

In een fractie van een seconde, het ogenblik dat ik haar herkende, voelde ik direct hoe ze zwarte energie mijn kant uitzond en ik huiverde. Zo veel haat, niet te bevatten. In een reflex verbrak ik de telefoonverbinding. Mijn hart bonkte haast uit mijn lijf van angst. Het enige dat ik kon bedenken om te doen, was hardop schreeuwen naar 'boven': "Ik wil bescherming! NU!"

Tot mijn grote verrassing werd dit verzoek onmiddellijk ingewilligd. Binnen in de praktijkruimte waar ik me bevond begon het zacht te waaien. Wind ruiste alsof een plotselinge zomerstorm opstak. De luchtdruk om me heen veranderde op een manier alsof in het vertrek ruimte vrijgemaakt werd voor iets groots dat in aantocht was. Een engel daalde neer!

Werkelijk, ik schrok me kapot. Dat was niet wat ik verwachtte. Hulp, okay, maar dit? Ik *zag* geen engel met mijn gewone ogen, toch *wist* en *voelde* ik dat een engel naderbij kwam. Het windgeruis dat ik hoorde, was afkomstig van twee grote vleugels die heen en weer bewogen. Vleugels van minstens vijf meter!

Een lichtwezen van gigantisch groot formaat reikte in zijn geheel tot ver boven mijn woonhuis, waar de praktijk gevestigd was.

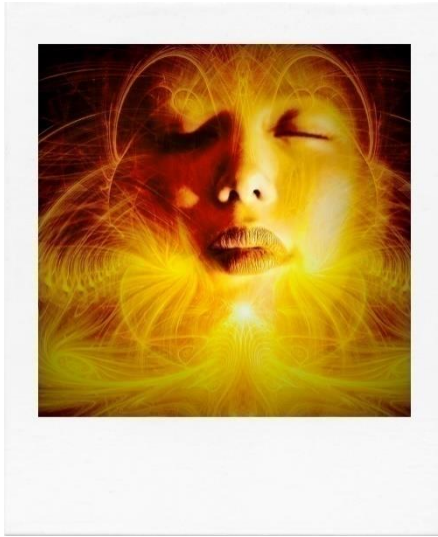
Mijn schrik verdween toen ik merkte hoe deze mannelijk aanvoelende energievorm zich naar me toeboog en zijn vleugels beschermend om me heen vouwde. Liefdevol.

Ik begon te huilen van ontroering, wist niet dat dit bestond of mogelijk was. Een echte engel! Met vleugels! Het gevoel door zoiets majestueus te worden beschermd was ongekend en fantastisch mooi.

Ik herinner me, dat ik mezelf in de arm kneep om te checken of ik niet droomde. Ik droomde niet, dit was echt! Een engelachtig wezen met megagrote vlerken.

Pas uren ná die ontmoeting vroeg ik me af of er aan die vleugels nou veren hadden gezeten of niet? Ik kwam tot de conclusie dat die (bescherm)engel een immens groot transparant energiewezen was, dat zich op een andere lichtfrequentie bevond dan die van ons, gewone mensen. Komend uit andere sferen dan het aardse, en dat het zich kon buigen, rekken en vormen tot een bepaalde gestalte of silhouet, opdat wij stervelingen hun verschijning op die manier wel kunnen begrijpen of hanteren.

Het was de meest wonderlijke ervaring in mijn leven!

48.
MOOIE JONGEN

Monique (48), schrijver:

Ik heb wel eens in een periode gezeten, dat ik me afvroeg wat ik nou moest doen in mijn leven. Of ik wel of niet een goede beslissing nam. Toen zag ik een engel.

Vlak voordat ik ging slapen, ik was nog wakker, zag ik hem. Het was een hele mooie jongen. Hij zat met zijn voet op de vensterbank, zijn andere been hing langs de muur. Hij zat me aan te kijken en knikte, alsof hij wilde zeggen dat het goed was, wat ik wilde gaan besluiten.

Hij was mooi, met perfecte blonde haren. Hij had een hele mooie energie, het was een heel relaxed iemand. Toen dacht ik: hij knikt, het is goed zo.

Andere engelen openbaren zich wel eens aan mij in de vorm van geluiden. Je ziet ze dan niet, maar ik hoor ze wel. Zachte stemmetjes. Of ze proberen op andere manieren boodschappen door te geven.

Zo werd ik een periode lang 's nachts wakker tussen 3 en 4 uur. Ik begreep niet waarom, dacht telkens waarom gebeurt dat nou? Op een gegeven moment had ik op mijn *tablet* zo'n Yoga-slaap-app en vlak voor ik weer in slaap viel vroeg ik me af 'waarom word ik toch iedere keer wakker tussen 3 en 4 uur'?

Mijn tablet lag bovenop het dekbed en gleed weg, het scherm sprong automatisch op iets anders en ik las in het Engels: 'Zeven redenen waarom *spirits* bij je kunnen zijn'. Iets probeerde me duidelijk te maken dat er altijd iemand om je heen is die helpt.

Ik heb het idee dat bij elke nieuwe levensfase, er een ander beschermengel komt. Minimaal eentje, die weer beter is in het steunen tijdens een volgende levensfase.

Wat ik graag aan anderen wil overbrengen door dit te vertellen? Tekens van engelen of *spirits*, je krijgt ze niet voor niets! Ik zal ze nooit in twijfel trekken. Als anderen er een afwijkende mening over hebben, dan is dat hun probleem.

49.
OVERWELDIGENDE LIEFDE EN STEUN

Astrid E. (49), bewustzijnscoach/healer engelenenergie:

Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik gedragen werd, en toen ik een 'engelenopleiding' volgde voelde het voor mij alsof alle puzzelstukjes op zijn plaats vielen. Engelen kwam ik al eerder tegen.

Een paar voorbeelden. In Engeland, bij Glastonbury, liep ik 's avonds laat door een donkere lange steeg. Ik vroeg om bescherming aan de engelen.

In de steeg kwam ik een grote man tegen, heel indrukwekkend. Hij knikte naar me. Zijn energie voelde zo groots en warm! Ik deed een stap naar voren, draaide me om. En weg was hij, verdwenen. Het was aartsengel Michael in eigen persoon. Hij wilde me laten weten dat ik veilig was.

Een andere keer reed ik 's nachts in mijn auto terug naar huis. Het was al laat, half twee. Ik moest een stuk door een tunnel en daarna nog zes kilometer tweebaansweg, waar je maar 80 km mocht rijden. Het was een weg met veel bochten, en ik viel bijna in slaap.

In een S-bocht, waar twee huisjes aan beide kanten staan, ging mijn stuur naar de ene kant. Door mij heen voelde ik een engel die mijn stuur vastpakte! Het gebeurde in een *split second*. De energie van de engel was groter dan die van mij, tot aan het dak van de auto. Mijn handen voelden langer aan en de engel stuurde de juiste kant op.

Het was niet goed afgelopen als ik echt in slaap was gevallen. Ik was meteen klaarwakker, niet meer moe. Thuis lag ik in mijn bed nog te stuiteren van energie.

En tijdens een moeilijke en zware periode in mijn leven lag ik thuis in bed, en vroeg ik hulp aan de engelen. Op dat moment zag ik in de deuropening van mijn slaapkamer een hele grote engel staan met vleugels.

Een engelengestalte, geen man, geen vrouw, het was onzijdig, met heel veel licht. Het straalde liefde en vertrouwen uit. Die liefde, die steun op dat moment was zo

overweldigend, zo'n mooi cadeau. Wauw! Dat heb ik maar één keer meegemaakt.

Ik was wijkverpleegkundige in Zeeuws-Vlaanderen en ben gaan werken met engelenenergie. Omdat engelen ook aardse tekens geven, dacht ik: "Nou engelen, geef dan maar mijn bedrijfsnaam aan". Ik stelde me er voor open, dat er informatie van de engelen zou komen voor de naam van mijn praktijk.

Die ochtend reed ik de straat uit, van het dorp waar ik woon, en zag ik een grote zwarte auto. Een indrukwekkende auto met achterlichten in de vorm van twee halve harten. Bijzonder was, dat die auto dertien kilometer met me mee reed, naar het andere dorp waar ik moest zijn, en precies daar stopte waar ik uitstapte. Ik stond er verder niet bij stil, moest een vrouw gaan verplegen.

Tijdens het wassen van die vrouw, hing er een engel boven ons. Mijn gedachten gingen naar die engel, ik vond het vreemd, moest er telkens naar kijken. Daarna liet ik het los.

Bij de tweede klant die ochtend, pakte ik een weegschaal, zo'n oude zwarte, met zo'n hart in het midden.

Familie van de derde klant wist dat ik niet alleen verpleegkundige was, maar dat ik ook met engelen werkte.

Ze vroegen: "Wil je voor ons met engelen iets doen?"

Ik heb hun vader gewassen, meneer verzorgd enzo. Pakt iemand daar een beeldje op en zegt: "Moet je kijken, deze engel *móet* ik je vandaag laten zien".

Mensen helemaal blij, dankjewel.

Ik ging terug naar huis en vond het een hele bijzondere ochtend.

De telefoon ging over. Om iets te noteren, deed ik een greep in een pennenbakje waaruit ik een pen pakte met een roze hartje en twee witte veertjes.

Het werd steeds bijzonderder. Ik ging in een stoel zitten, nadat ik een waxinelichtje had aangestoken, en zei "Dankjewel engelen".

Het kaarsje begon ineens heel groot en fel te branden! Ik riep mijn man erbij en zei: "Moet je nou eens komen kijken!"

Hij blies het waxinelichtje uit en knipte het lontje kort. Dat was niet mijn bedoeling, maar toen zag ik hoe het lont eruit zag: gespleten in een hartvorm, alsof het engelvleugeltjes waren.

Omdat ik die speciale dag overal 'engel' en 'hart' tegenkwam, heb ik mijn praktijk zo genoemd: deels Engels/Nederlands: Angels-hart.

50.
TOEKOMSTVISIOEN

Corrie (64), gepensioneerd medisch secretaresse:

Eind december 2015 was het een hele nare periode in het leven van mijn man, omdat hij ernstig ziek was, en voor mij.

Mijn man lag al een week of acht op de Intensive Care van het UMC te Utrecht. Zijn toestand verslechterde met de dag en ik wist zelf niet meer hoe ik er mee om moest gaan. De ene dag leek het beter te gaan, de andere dag was er weer een verslechtering. Contact met mijn man was niet mogelijk vanaf de eerste dag dat hij op de

Intensive Care belandde; hij werd al die tijd in coma gehouden. Ik was helemaal op mezelf aangewezen. Op 20 december was ik er getuige van dat zijn toestand plotseling enorm verslechterde en werd acuut actie ondernomen om hem in leven te houden. Ook werden er, op die zondag, weer een aantal onderzoeken uitgevoerd en ik was even naar huis gestuurd om wat uit te rusten.

Bij thuiskomst gaf mijn buurvrouw mij een boekje over engelen. Ik weet niet meer wat de titel van dit boekje was, maar er zat een A-4tje voor in het boekje. Het bleek een kopie te zijn van een artikel, geschreven door Hans Kraak, dat dateerde uit het magazine Spiegelbeeld van oktober 1997: 'Mentale medicijnen. *Aartsengelen*.'

Nadat ik dit artikel had gelezen leek het me een goed idee om hulp te vragen, ik wist zelf immers niet meer hoe ik deze moeilijkheden moest doorstaan. Hoe goed bedoeld de aandacht van familie, vrienden en andere mensen om mij heen ook was, zij konden mij niet meer helpen. Niemand van hen had ooit zo diep hoeven gaan. Ik had kracht nodig en zo kwam ik uit bij de aartsengel Michael 'met zijn goddelijke straal kracht en geloof'.

Eigenlijk had ik kracht en vertrouwen nodig, maar geloof is voor mij vertrouwen. In een meditatie kun je een vraag stellen, maar ik vroeg het gewoon zonder meditatie: "Hoe kan ik deze zware toestand het hoofd bieden? Want ik kan niet meer!"

Nog voordat ik de hele vraag gesteld had kwam het antwoord in mijn hoofd: "Je kunt meer dan je denkt." Met andere woorden, je bent sterker dan je denkt. Met

dit gekregen antwoord ging ik slapen en er kwam een opgelucht en ontspannen gevoel; ik voelde me niet meer alleen, het zou allemaal wel goedkomen. Natuurlijk heb ik de aartsengel Michael bedankt en later een foto van de engel in een lijstje geplaatst.

Een paar dagen later, rond kerst, ging het nog steeds slecht met mijn man. Het enige lichtpuntje was, dat de beademing nu door een tracheostoma ging in plaats van door de mond.

Ik zat alleen op de bank thuis een beetje te overdenken hoe het verder moest zo alleen, toen ik al mijmerend een visioen kreeg. Ik kreeg een beeld te zien van de voordeur vanaf binnen gezien naar buiten toe en de twee bomen waar wij altijd op kijken vanaf het balkon. Mijn man stond, licht gebogen, in de deuropening met een rollator en een beetje vreemd stug grijs haar. Het was zo rond einde zomer, augustus/september aan de bomen te zien. Ik voelde dat de aartsengel weer even dichtbij mij was door dit visioen te sturen.

De volgende maanden heb ik mij steeds vastgehouden aan dit visioen. Mijn man mocht uiteindelijk op 15 april 2016 de Intensive Care verlaten, eind mei het ziekenhuis en op 1 september(!) naar huis, vanuit het revalidatiecentrum.

Nu weet ik dat men makkelijk vragen kan stellen aan engelen of aartsengelen en dat het antwoord altijd goed is voor je. Je kunt er altijd wat mee en ze doen het graag voor je.

51.
HET LICHT

Marja (63), lifecoach:

In 1988 kwam ik in contact met Brahma Kumaris, een spirituele academie in Amsterdam. Daar spraken ze over 'God'. Daar had ik niets mee. Wie of wat is God? Aan een van de docenten vroeg ik: "Hoe weet je zo zeker dat God bestaat?" Ze antwoordde: "Dat kan ik je niet vertellen, dat kun je beter zelf ervaren".

Ze raadde me aan me open te stellen voor God. De beste tijd daarvoor was om vier uur in de morgen. Ik zette mijn

wekker om precies vier uur, zat rechtop in bed, spreidde mijn armen wijd uit en zei: "God, kom maar..."

Tot mijn enorme schrik kwam er van rechtsboven een wit licht bij me binnen! Via mijn hoofd. Ik schrok verschrikkelijk, trok het dekbed helemaal over me heen en lag een tijd te trillen.

Later die ochtend ging ik boodschappen doen en ik merkte dat ik mezelf tegen moest houden om niet iedereen die ik zag te gaan omhelzen. De groenteboer en de bakkersvrouw, en de jongen waar ik mijn krant kocht. Ik was op slag verliefd. Op mezelf, op alle mensen die ik tegen kwam. Ik zag de wereld totaal anders. Alles wat ik ondernam lukte. Een enorme golf van liefde spoelde door me heen.

Het was soms adembenemend en heeft een hele tijd geduurd. Voor mijn gevoel een paar maanden en toen werd het wat minder. Het is nooit meer helemaal weggegaan. Het heeft een basis onder mijn leven gelegd.

Twee jaar daarna, in 1990, was ik in India. Ik had een boze bui en zat buiten op een muurtje te mokken. Op dat moment kwam er weer een wit Licht van rechtsboven. Zomaar uit het niets!

Het Licht bleef maar binnenkomen en ik voelde me als een ballon gevuld met geluk. Ik kon het niet meer bevatten en vroeg aan het Licht te stoppen. Het was te veel.

Ik heb daarna gehuild, van geluk! Ik noem dit Licht: God, maar voor hetzelfde geld noem je 'm energie, bron, engel, Licht, Allah, Boeddha of Jezus.

Mijn ervaring met het witte Licht vertelde ik aan een collega. Ze mailde me later het volgende.

Zij vroeg zich af of ze iets wel of niet moest doen, ze was ervan in de war. Ze ging naar een nagelstudio om haar nagels te laten doen. Ze bleef maar piekeren. De nagelstyliste liep op een gegeven moment even weg. Mijn collega visualiseerde ondertussen dat ze haar armen uitspreidde en dacht 'God, wat zal ik doen?'

Op dat moment stapte een andere vrouw, die daar ook werkt, de nagelstudio binnen. Mijn collega en die vrouw kenden elkaar niet. De vrouw ging tegenover haar zitten, keek haar strak aan en zei: "Wat je doet is het juiste om te doen, omdat je de waarde in mensen ziet en ze wil helpen. Geef niet op. Ga door. Het geeft niet wat mensen zeggen. Je moet doen wat je moet doen."

De vrouw die deze woorden sprak, zei dat ze niet wist waarom ze dit zomaar zei. Het voelde voor haar 'of God door haar heen sprak'. Ze beefde ervan.

Licht en Liefde laat zich niet tegenhouden, het werkt door alle mensen heen en straalt eeuwig door.

52.

NEVEL ENGEL

Monique H. (47), schrijver en uitbater van gîtes in zuid-Frankrijk:

Mijn man en ik zijn recent geëmigreerd naar de Franse Pyreneeën en hebben waar we nu wonen rechtstreeks uitzicht op een oud kasteel, waarover verschillende legenden verteld worden.

Zo zou daar af en toe een witte spookdame zijn verschenen, die in oude boeken omschreven wordt als een over de ruïnes zeilend fantoom. Regelmatig turen

we naar het *château* dat in het donker prachtig verlicht is.

In de nacht van 18 mei 2018 zat ik aan de computer te werken en ging mijn man nog even onze honden uitlaten. Ik hoorde hem de voordeur dichttrekken, maar hij keerde al binnen enkele minuten terug en riep: “Monique, ik denk dat ik die Dame Blanche zie. Kom gauw!”

Ik rende naar buiten en tuurde naar het kasteel. “Niet daar,” zei hij, wijzend naar de lucht. “Daar!”

Ik keek omhoog en dook direct richting een struik. In de donkere lucht hing een witte nevel, die compleet de vorm van een engel had. Het was zo mega groot dat ik het in eerste instantie ontzettend overweldigend vond.

Omdat we op een heuvel wonen, kunnen we ver kijken en nergens in de wijde omtrek waren andere wolken zichtbaar. Het was duidelijk een engel. Spierwit. Het leek te communiceren met ons door subtiele armbewegingen. Ik kon amper bevatten wat ik zag!

Armen, benen, een fladderend gewaad, bewegende vleugels, een hoofd en iets wat in een hand gedragen werd. Een soort stok of lans.

“Kijk nou! Dit is niet normaal,” zei mijn man. “Zoiets als dit zien we misschien nooit meer.”

Ik rende terug naar binnen, griste mijn camera van de tafel en we gingen buiten op het trapje zitten dat leidt

naar een verhoging in de tuin. Ik probeerde foto's te maken van de lucht, maar mijn camera blokkeerde. Ik verwisselde de accu, maar nog steeds lukte het me niet een foto maken. Mijn camera ging weliswaar aan, maar zodra ik de lens naar de lucht richtte blokkeerden alle knoppen en sprong het toestel uit.

Een kwartier lang zaten we te kijken. Daarna werden de vleugels vlinderachtig, veranderde de nevel in een duifvorm en ineens was alles foetsie. Onthutst gingen we naar binnen en we hebben die nacht nog lang in bed liggen praten en speculeren over wat we nou precies gezien hadden.

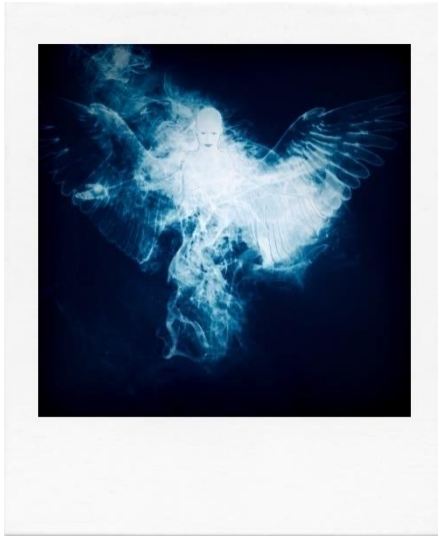
Een maand later waren we uitgenodigd door een kennis voor een concert. Gedurende de pauze liepen we even naar buiten en raakten we in gesprek met een Engelsman over de mysteriën die deze Franse streek zo kenmerken. Mensen zien hier met regelmaat geesten, ufo's en velen hebben er paranormale ervaringen. De Engelsman vertelde ons dat hij ook iets merkwaardigs in de omgeving had gezien. Hij sprak over een engel in de lucht en gaf een beschrijving die compleet overeenkwam met dat wat zich ook aan ons had getoond.

Met kippenvel vertelden we dat wij ook getuigen waren geweest van zo'n zelfde luchtwezen en dat het helaas niet gelukt was het te fotograferen. Hij vertelde dat zijn fotocamera ook blokkeerde. Met zijn mobieltje een foto maken lukte evenmin. Hij had op dat moment echter ook zijn oude *flip-flop phone* op zak en daarmee was het

wél gelukt. Hij toonde ons het beeld, en ja, hij had exact hetzelfde gezien als wij, maar op een ander tijdstip en boven een andere plaats in de regio.

Voor zowel de Engelsman als wij was het levensveranderend omdat deze verschijning een aankondiger leek te zijn voor allerlei nieuwe processen.

Ik geloof niet in een meteorologische verklaring. In wat voor wereld leven we als het bovennatuurlijke geen tekens meer mag geven via natuurverschijnselen? En hoe toevallig was het dat we uitgerekend die avond in gesprek raakten met iemand die exact hetzelfde had gezien als wij?

53.
JOPHIEL

Mara (51), individueel begeleider rouw en verlies rondom geboorte:

Ik was vijftien. Voor de zoveelste keer kwam ik thuis uit school en trof ik een stoffig, naar sigaretten en alcohol ruikend huis aan.

Het was er doodstil. Ik liep met mijn schooltas op mijn rug de trap op, naar boven. Bij de slaapkamer van mijn ouders wachtte ik even. Ook daar was het stil. Ik opende de deur op een kier. De geur die me tegemoetkwam, zei me genoeg.

Stiekem was ik opgelucht. Even tijd voor mezelf, niet gelijk weer hoeven klaarstaan voor de moeder die ik liever niet had. (Vanaf mijn elfde had mijn moeder al een ernstig drankprobleem. Vaak liet ze mij drank halen bij de slijterij in het dorp waar we woonden.)

Na een poosje besloot ik, dat ik beter beneden kon gaan opruimen.

Ik maakte thee en ruimde het aanrecht op. Ondertussen wachtte ik tot mijn broertjes zouden thuiskomen en keek ik wat er te eten was. Niet veel.

Mijn vader zou, zoals altijd, laat zijn en dan zou er weer bonje komen als het eten niet klaar was. Ik leefde in een huis vol spanning en verwijten, waar botervloten door de kamer vlogen en we rustig met een pollepel om onze oren geslagen werden als we warme griesmeelpudding weigerden op te eten.

De voortdurende spanning eiste van ons allemaal zijn tol. We konden op één na niet heel goed leren. De twee broertjes die jonger waren dan ik, zorgen voor veel reuring. De jongste was lief. De totale leefsituatie zorgde ervoor dat ik liever niet bestond.

Tegen half zes deed ik een poging mijn moeder wakker te krijgen, om ervoor te zorgen dat er eten op tafel kwam. Als zo vaak kreeg ik de opdracht een zak frites te halen en een pot doperwtjes/worteltjes en appelmoes. We dekten de tafel. Vlak voordat mijn vader thuiskwam, stond mijn moeder half *stoned* en stinkend in de keuken, driftig met pollepels te zwaaien.

Het huis was opgeruimd en schoon, daar had ik voor gezorgd. Of ze zag het nooit of ze vond het de normaalste zaak van de wereld.

Terwijl ik, onder het eten, daarover nadacht, zat ik in mijn eigen wereld. Ik hoorde mijn moeder niet praten. Blijkbaar had ze iets gevraagd. Ik reageerde met “Hè?” Dat leverde een tirade op, want ik was niet beleefd genoeg volgens haar. Als puber reageerde ik met iets te veel bravoure, wat me op een pak rammel kwam te staan. Ik kreeg haar vlakke hand in mijn gezicht. Ik werd boos en weigerde verder te eten.

Zoals gewoonlijk escaleerde de situatie en met veel geschreeuw en gedoe werd ik naar boven gestuurd. Voor straf hoefde ik niet meer naar beneden te komen.

Ik vond het geen straf, maar een zegen. Niet langer in één en dezelfde ruimte zijn met ouders die je toch niet kon vertrouwen en waarvoor ik weinig respect voelde. Ik was liever alleen.

En daar lag ik, in bed, me afvragend wat het doel was van mijn bestaan. Waarom was ik in dit gezin geboren? Waarom hadden we zo veel verdriet met elkaar?

In mijn eigen geworstel en door de angsten die ik voortdurend voelde, besloot ik dat ik niet langer wilde leven. Dat was niet de eerste keer. Ik was ook al eens weggelopen van huis. Niet meer leven, rust... Ik had een aantal opties in mijn hoofd.

Omdat we gelovig werden opgevoed – tot op de dag van vandaag geloof ik in God, Jezus, Engelen, en Goed en

Kwaad – ging ik, liggend op mijn bed, in gesprek met God. Ik vroeg hem waarom ik in dit gezin geboren was en wat de zin daarvan was? Ik vertelde hem dat ik niet verder wilde met mijn leven. De dagelijkse puinhopen waren niet te overzien.

Tegelijk realiseerde ik me dat er misschien een ander doel of plan was in mijn leven, dan ik zelf kon zien. Was het niet voor niets, dat ik bepaalde gaven had van helderzien en -horen? Ik vroeg God: “Als u niet wil dat ik sterf, wil ik een engel zien. Als u een engel naar me stuurt, dan zal ik mijn best doen om mijn leven te leven.” Ik viel in slaap.

Midden in de nacht werd ik wakker omdat ik dacht dat iemand mij riep. Eenmaal mijn ogen open, zag ik een grote hoeveelheid licht in mijn kamer. Licht, dat ik niet kon thuisbrengen. Ik zag het aan het voeteneinde van mijn bed, in de hoek van de slaapkamer, half achter de kast. Daar waar helemaal geen lamp stond.

Daarom dacht ik eerst, ik zie het niet goed. Ik dacht dat de kamerdeur openstond, maar die was dicht. Het was een licht dat ik niet thuis kon brengen. Het gaf me een bepaalde angst en tegelijkertijd wilde ik ernaartoe. Het licht bewoog. Het leek net alsof het pulseerde. Alsof ik erdoor geaaid en gerustgesteld werd.

Ik dacht: “Neen, dit kan toch niet?” En bleef kijken.

In mijn hoofd klonk het: “Nu hoeft je niet dood”. Ik was perplex. Stil bleef ik kijken; daarna viel ik weer in slaap.

De eerste vraag die ik 's ochtends stelde was: “Mam, kleine broer, zijn jullie in mijn kamer geweest van-

nacht?” Beiden antwoordden ontkennend. Een bijzondere tinteling trok langs mijn rug, beginnend bij mijn kruin. Ik kon alleen nog maar denken: “Vanaf nu ben ik nooit meer alleen!”

Tot op de dag van vandaag voel ik een engel aan mijn linkerzijde, net iets achter me, staan. Soms voel ik zijn hand op mijn schouder, en toch is hij ook op afstand. Groot en licht. De meest zichtbare kleur voor mij is blauw. Zijn vleugels zijn groot, maar voelen zacht en veilig. Eens vroeg ik naar zijn naam, het antwoord dat kwam, klonk als Jofiel. Ik LEEF.

Later ontdekte ik dat Jophiel (of Jofiël) de naam van een engel is. Een engel die je attendeert op schoonheid, en die beschermer is van kunstenaars en hen steunt bij het uitoefenen van hun vak. Jophiel zorgt voor innerlijke kalmte en laat je iets trager, maar bewuster leven.

Bijzonder daarbij te vermelden is misschien wel dit. In 2014 kreeg ik een ernstig ongeluk. Daarna ben ik me meer gaan toeleggen op kunst: tekenen, schilderen en handwerk. Ik ben op een meer berustende manier gaan leven en ga er dagelijks op uit met mijn hond in de buitenlucht om te genieten van de schoonheid van de natuur.

Voor het ongeluk luisterde ik niet goed genoeg naar mezelf. Jophiel trapte als het ware op de rem en liet mijn innerlijk opbloeien.

54.
LICHTWEZENS

Marianne (58), reïncarnatietherapeut/auteur:

Lang heb ik het bestaan van *alle* soorten lichtwezens weggelachen. Zo schreef ik me, gierend van de lach, samen met vriendin Betty in voor een 'engelen-workshop'. Door middel van een groepsvisualisatie konden de deelnemers contact leggen met aarts-engelen.

We geloofden niet dat dit mogelijk was. Het zou wel erg toevallig zijn als juist op die middag gedurende de workshop Michaël, Gabriël, enz. zich in een yogastudio

in Rotterdam zouden laten zien. Aartsengelen hadden vast wat beters te doen.

De sfeer in de yogastudio was Zen met een hoofdletter. Alle, meest vrouwelijke, deelnemers hadden een helder, schoon en prettig aura. De workshopleidster was een serene verschijning en de lieflijkheid zelf. De groepsvisualisatie was rustgevend, maar ik zag geen enkele aartsengel mijn richting uitkomen.

Na afloop van de geleide meditatie mochten alle deelnemers vertellen wat ze hadden meegemaakt. Ze repten, vaak met gelukzalige glimlach om de mond, over hun ge-wel-di-ge ontmoetingen met Michaël en Gabriël. Anderen vertelden dat ze prachtige engel- en geestverschijningen met vleugels en vlammeende zwaarden hadden gezien. Ik viel stil. Ik had geen enkele aartsengel zien neerdalen voor mijn geestesoog.

Wel had ik, totaal onverwacht, vlak voor de meditatie langgerekte ijle lichtwezens gezien. Ik nam aan dat ik ze gefantaseerd had.

Ze waren doorzichtig, wittig groen van kleur. Kwamen naar binnen via een geopend bovenlicht, een kiepraampje, en bewogen zich vloeiend door de yogastudio heen. Hoe toepasselijk verzonnen, dacht ik nog, lichtwezens die 'van boven' kwamen via een bovenlicht. Moest er echt om grinniken.

Ik bedacht geen aartsengelen met vleugels, maar andere zwevende energieën. Ze cirkelden om me heen, gaven een berichtje door dat bedoeld was voor een van de andere vrouwelijke deelnemers, en zweefden weer weg.

Ik voelde hoe ze lichtjes om me heen suisdan. Ze deden denken aan zeemeerminnen uit sprookjes, die soepel door het water gleden.

Vriendin Betty had net zomin als ik een *close encounter* met een aartsengel gehad. Echter, zij was diep onder de indruk van anderen die erover vertelden. Al met al een bijzondere workshop met prettige energie.

De meeste vrouwen hadden een boodschap doorgekregen van 'hun aartsengel'. Verzonnen of echt, iedereen was blij met wat er 'te zien' was geweest.

Ik vertelde de workshopleidster dat ik helaas geen engelen had gezien. Enigszins spottend trok ze haar wenkbrauwen op. Ze zei: "Tja, die ijle dunne lichtgroene wezens die jou daarnet bezochten en via dat raampje kwamen, zijn van een hele andere orde. Hadden ze geen boodschap voor je?"

Ik dacht dat ik ter plekke een hartverzakking kreeg! Zij had ze waargenomen, net als ik!

Hevig geschrokken gaf ik het berichtje door dat ik van die rare lichtwezens had gekregen, bedoeld voor een van de vrouwen. De leidster zei droogjes: "Ach ja, er is meer tussen hemel en aarde dan je denkt. Ik zou er maar aan gaan wennen, als ik jou was."

Dat wennen kostte tijd, veel tijd. Niet voor niets schreef ik al in het artikel [Engelengeduld](#), dat lichtwezens veel geduld met me hebben gehad. Het duurde jaren voordat ik over hun bestaan en hulpvaardige energie durfde te schrijven.

NAWOORD – BAS VAN RIJN

Bas van Rijn, *research trainee* faculteit Geesteswetenschappen van de Universiteit Leiden, deed in de periode januari t/m november 2017 onderzoek naar engelenverhalen als onderdeel van het project *Religious Narratives as Plausability Structures*.

Het doel van dit project was: achterhalen wat het gevolg was van verhalen over bovennatuurlijke wezens en gebeurtenissen voor de mensen die in deze zaken geloven.

Bas: “Ik keek naar verhalen over ontmoetingen met engelen. Laat het hierbij duidelijk zijn dat het bestaan van engelen noch ontkend, noch bevestigd wordt; de

functie van de verhalen stond voor het project compleet los van metafysische waarheidsbeweringen.”

“Over de jaren heen is er veel geschreven over engelen: in de joodse en christelijke bijbels worden ze beschreven als boodschappers van God. Daarna hebben theologen als pseudo-Dionysius en Thomas Aquinas complete boekwerken over deze wezens geschreven. Vanaf de verspreiding van de boekdrukkunst waren er vele amateur-magiërs die engelen probeerden op te roepen voor hemelse bescherming. Aan het eind van de vorige eeuw waren er voornamelijk christelijke auteurs die schreven over de reddende engel die mensen in gevaar of diep verdriet miraculeus redden of troostten, om daarna direct weer te verdwijnen.”

“We zijn nu op een punt gekomen waar naast dit laatste beeld van engelen, wat ook nog steeds actief wordt gebruikt, er vooral een visie heerst van engelen als constante, maar onzichtbare bronnen van steun, heling en troost. Het zou zelfs gezegd kunnen worden dat engelen als brug dienen tussen de spiritualiteit, welke vooral de engel als constante steun beschrijft, en het meer traditionele christendom, waar de engel nog steeds voornamelijk kortdurende en wonderlijke interventies verricht: beide ‘tradities’ lijken in elkaar over te lopen en ideeën uit te wisselen wanneer het over engelen gaat.”

“Of mensen nu geloven dat engelen veren en cijfers toesturen als steun, dat een engel een zeker zee-

mansgraf voorkwam, of dat een obscuur ritueel uit een oud spreukenboek een engel heeft opgeroepen, de reactie van mensen in de omgeving blijft er altijd een van ongelooft. In het beste geval wordt uitgegaan van verwarring, in het ergste geval van aandachtstrekkert, oplichtert of zelfs waanzin.”... “Gebrek aan acceptatie van toehoorders kan zelfs tot de gedachte leiden bij de persoon zelf dat het inderdaad misschien niet echt gebeurd is.”

Bas van Rijn las in het kader van bovengenoemd project gedurende een half jaar honderden hedendaagse verhalen over engelen uit tijdschriften en in boeken van auteurs zoals Moolenburgh, Hoornik en Virtue. Hij keek daarbij naar structuur, inhoud en de boodschap die engelen overbrachten aan anderen.

Nog steeds worden verhalen over engelen verspreid. Nu in dit e-book, via sociale media op het internet, door tijdschriften, tijdens evenementen zoals engelencursussen, engelenworkshops, persoonlijke lezingen en readings. Hierdoor worden mensen gesterkt in hun geloof, ‘zie je wel, ik ben niet gek’, engelen hebben echt geholpen, want er zijn vele vergelijkbare verhalen te vinden van anderen.

Soms krijgen mensen pas oog voor engelenhulp ná het lezen van verhalen van anderen over dezelfde soort boodschappen.

Bas: “Ik moet toegeven dat veel van de engelenverhalen op een emotioneel niveau niet heel veel met mij doen, maar eentje die mij opviel op een positieve manier was

het 69^e verhaal van Moolenburgh's *'Meetings with angels'* (ik las de Engelse versie, maar het is origineel in het Nederlands).

In dit verhaal – het boek is nog heel traditioneel christelijk in de zin dat bijna alle verhalen gaan over een engel die een persoon op wonderbaarlijke wijze redt – redt de engel een jongen op wie een pijl (met boog) was afgevuurd. Het verhaal wordt verteld vanuit het perspectief van degene die de pijl afschoot; hij werd gepest en besloot daarom de pijl af te schieten, maar had daar meteen spijt van. Volgens hem redde een engel hem van een levenslang schuldgevoel.

Voor mij was het leuk om te lezen hoe 'redden' hier een andere betekenis heeft dan in de meeste verhalen."

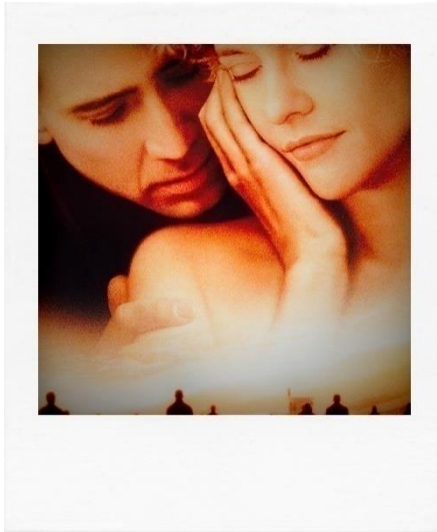
Bas: "Dat engelverhalen je anders naar de wereld kunnen laten kijken, is mij persoonlijk nog eens heel duidelijk geworden tijdens het project. Ik kan namelijk geen veer op straat meer zien zonder direct aan engelen te denken; een feit dat ik met enige agnostische tegenzin heb leren te accepteren.

Het laat in ieder geval goed zien dat de engelverhalen inderdaad een rol spelen in het helpen geloven en/of vertrouwen in deze hemelse wezens. Mocht je dus op enig moment twijfels hebben, lees een verhaal of tien en ga dan op verenjacht."

Bas van Rijn is research trainee onder dr. Markus Davidsen (die onderzoek deed naar Tolkien-spiritualiteit) in het Research Trainee Programme van de Universiteit Leiden. Zie ook:

<http://leidenreligieblog.nl/articles/antieke-orakels-en-aartsengelen-in-spijkerbroeken>.

FILMS MET ENGELEN IN DE HOOFDROL

City of Angels

Amerikaanse (romantisch/dramatische) film uit 1998 met Nicolas Cage en Meg Ryan. In grote lijnen gebaseerd op de Duitse film *Der Himmel über Berlin*.

Filmtrailer, [klik hier](#).

Touched by an Angel

Een Amerikaanse, lieve, christelijke tv-serie, die negen seizoenen lang te zien was in de periode 1994 - 2003. Deels op Nederlandse tv uitgezonden. Per aflevering wordt iemand door een engel in mensengedaante geholpen.

Filmtrailer, [klik hier](#).

Der Himmel über Berlin - Wings of Desire - Les Ailes du désir

Frans/Duitse zwart-wit film uit 1987 met Bruno Ganz, Solveig Dommartin en Peter Falk.

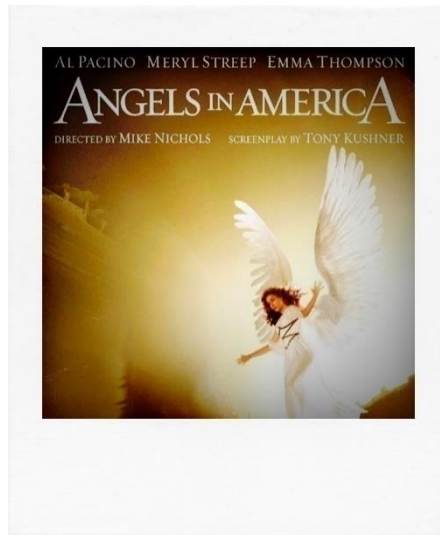
Filmtrailer, [klik hier.](#)

De ontdekking van de hemel - The Discovery of Heaven

Een Engels gesproken Nederlands/Britse verfilming uit 2001 van de roman *De Ontdekking van de Hemel* van Harry Mulisch onder regie van Jeroen Krabbé.

Filmtrailer, [klik hier](#).

Angels in America

Een Amerikaanse film uit 2003 over zes New Yorkers.
Thema: relaties en de ziekte Aids. Een zieke man krijgt
bezoek van een engel.

Met acteurs als Al Pacino, Meryl Streep, Emma
Thompson, Patrick Wilson.

Filmtrailer, [klik hier.](#)

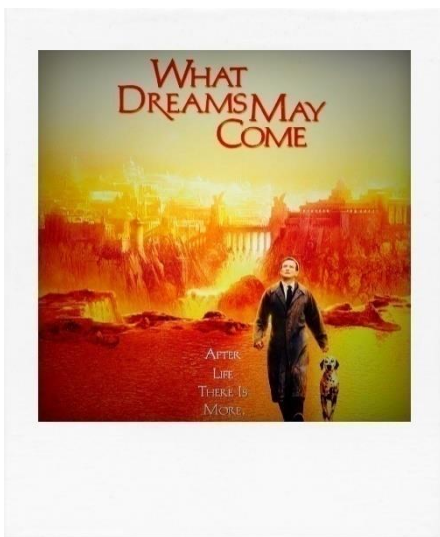

Michael

Een Amerikaanse *fantasy* film met humor uit 1996. John Travolta speelt de rol van aartsengel Michael, die naar de aarde is gezonden om goed te doen.

Filmtrailer, [klik hier.](#)

What Dreams May Come

Amerikaanse film uit 1998 met Robin Williams. Over rouw, verdriet, zelfmoord, overlijden en 'de hemel'.

Filmtrailer, [klik hier](#).

ANDERE FILMS

[Lucifer](#) - 2016

[The Shack](#) - 2017

[Fallen Angels](#) - 2017

[The O.A. Original Angel](#) - 2016

[Highway to heaven](#) - 1984-1989, tv-serie

WIE MAAKTE DIT E-BOOK ?

[Marianne Notschaele-den Boer](#) (1960) is sinds 1993 werkzaam als regressie- en reïncarnatietherapeute en auteur van boeken en artikelen over vorige levens, reïncarnatie(therapie) en paranormale ervaringen.

Interview (2019) met Marianne in weekblad *Vriendin*,
[klik hier.](#)
[Blog Vorige Levens](#)
www.vorigelevens.nl

Misschien komt er een vervolg op dit engelenboek. Je kunt jouw ervaring mailen naar: rhapublishing@gmail.com

BOEKEN VAN MARIANNE NOTSCHAELE

Klik op de afbeeldingen van de boekcovers voor meer informatie

Bevrijd... eindelijk (2019)

Gratis e-book

YOLO? Reïncarnatie! Reïncarnatietherapie en vorige levens (2018)

Gratis e-book

Ik loop je astraal voorbij! (2017)

Paranormale verhalen over leven en dood, reïncarnatie en vorige levens

Gratis e-book

***Liefs uit... oud-Egypte* (2016)**

Reïncarnatieverhalen die betrekking hebben op het oude Egypte en Soemerië, vorig levens, tips & tricks
Gratis e-book

***Ben jij een koekje van eigen deeg?* (2014)**

Verhalen over vorige levens in verschillende landen, met bijpassende koekjesrecepten
Gratis e-book

***Past Lives* (2014)**

Engelstalig. Verschillende reïncarnatieverhalen over vorige levens
Gratis e-book

***Reïncarnatieverhalen, Lang zullen we leven!* (2013)**

Ankertje, uitgave van AnkhHermes. Cliëntverhalen reïncarnatietherapie
Papieren boek + digitaal verkrijgbaar oa. bij bol.com

***Een kat heeft negen levens, een mens...* (2013)**

Verhalen van diverse auteurs over reïncarnatie en vorige levens naar
aanleiding van een verhaalwedstrijd, coördinaite door Marianne Notschaele
Gratis e-book

***Vintage Life* (2012)**

Verhalen over vorige levens in relatie tot mode, vintage, retro, schoenen,
accessoires, kledingkeuze
Gratis e-book

***Lichte zeden onder de zoden* (2011)**

Cliëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, liefde, erotiek, misbruik, zwangerschap, elkaar kennen uit vorige levens
Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com

***Hé, waar ken ik je van?* (2010)**

Cliëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, elkaar (her)kennen uit vorige levens
Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com. Bijna uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet.

***Ik was eens...* (2009)**

Verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie
Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com

***Diehards in de war* (2009)**

Verhalen over vorige levens in oorlogstijd, van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie

Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com

***Waarom Esther geen Robinson werd* (2006)**

Verhalen uit de praktijk regressie- en reïncarnatietherapie. Procestherapie en vorige levens

Papieren boek, bijna uitverkocht, nog enkele exemplaren verkrijgbaar via bol.com

***Koen de Wolkenvlieger* (2002)**

Prentenboekje voor jonge kinderen. Over bedplassen en nachtelijke vliegdrumen. Tekst en idee Marianne Notschaele, tekeningen Hilbert Bolland

Papieren boek. Uitverkocht.
Beschikbaar als gratis e-book

Boodschappenmeisje, een paranormaal avontuur – bijzondere inzichten en levenslessen uit verleden, heden en toekomst (2001)

Roman voor volwassenen over toekomstvisioenen, het einde der tijden, vorige levens en paranormale ervaringen

Papieren boek, bijna uitverkocht. Kijk eventueel online naar tweedehands exemplaren.

[Klik hier voor directe link naar bol.com – aankoop beschikbare boeken van Marianne Notschaele](#)

BOEKEN IN SAMENWERKING MET ANDERE AUTEURS

Er is leven na de dood... zeker weten! (2019) 2^e versie

Zeker weten... er is leven na de dood! (2018) 1^e versie - uitverkocht

Auteurs Titus Rivas en Han Kuik

In dit boek vind je een interview met Marianne Notschaele over haar werk als reïncarnatietherapeute. Hoofdstuk 1: Herinneringen aan een tijd voor dit leven

***Van ziek zijn word je beter, luisteren naar een verborgen boodschap* (2018)**

Auteur Ellen Scheffer

In dit boek staat een interview dat de auteur had met Marianne Notschaele over reïncarnatietherapie en werken met vorige levens (blz. 112—122)

***Vrijheid om te worden wie je bent, inspirerende verhalen over leven in vrijheid* (2017)**

Auteur Esther Jacobs

Met een hoofdstuk, geschreven door Marianne Notschaele, over reïncarnatie, vorige levens en de Tweede Wereldoorlog, met cliëntcase (blz. 35-46)

***Mensen en machten, een journalistieke kijk op reïncarnatie, séances en geestverschijningen* (2011)**

Auteur Frank van der Meijden

Hoofdstuk, met daarin een gedeelte uit een interview dat de auteur had met Marianne Notschaele over vorige levens (blz. 136 – 143).

ParaVisie Magazine

Voor het spirituele maandblad *ParaVisie* schrijft Marianne Notschaele sinds 2016 iedere maand een nieuw verhaal over paranormale ervaringen, vorige levens en/of reïncarnatietherapie.

© RHA Publishing - MN-16-01-2020
